

DE STAD

AMSTERDAM

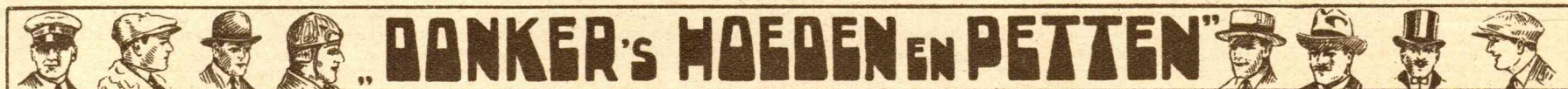
WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

4DE JAARGANG No. 15

15 cts.

VRIJDAG 4 JULI 1924

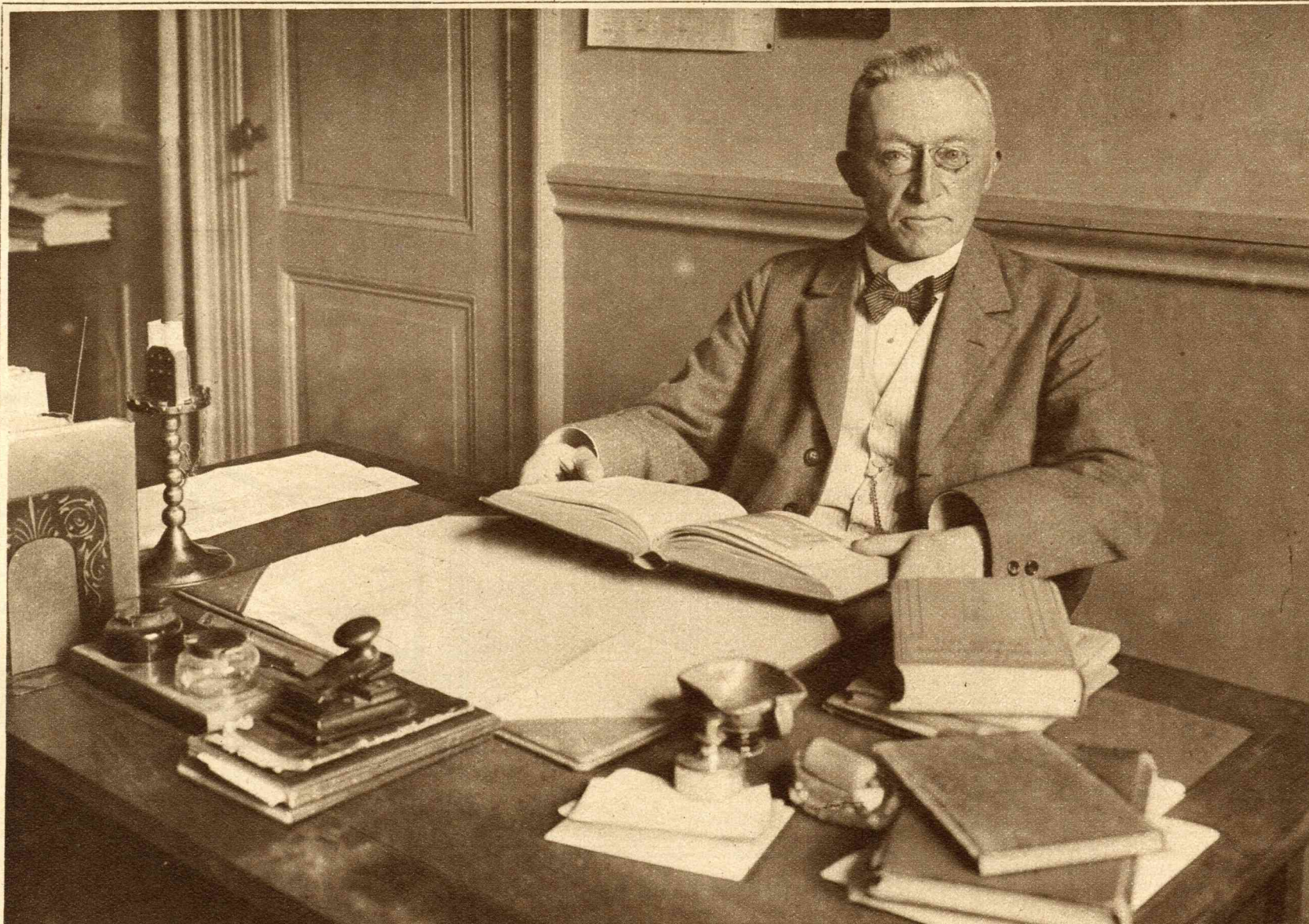
Café-Concert „De La Paix” Reguliersbreestraat 31-33, Amsterdam

Telefoon 5992

Middag- en Avondconcert.
Verlaagd tarief.

HOTEL „DU COMMERCE” KALVERSTR.

LUNCH f1.50, DINER f1.75
LOGIES f3.—

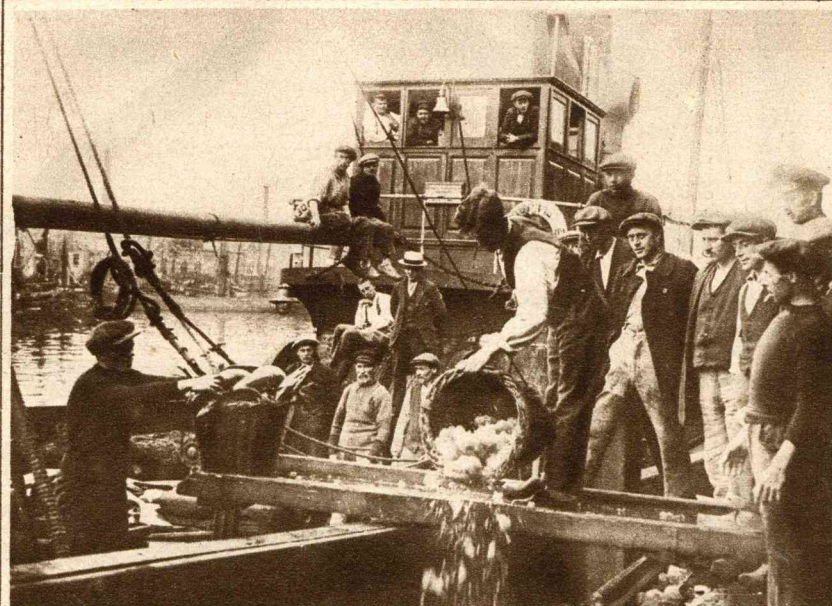
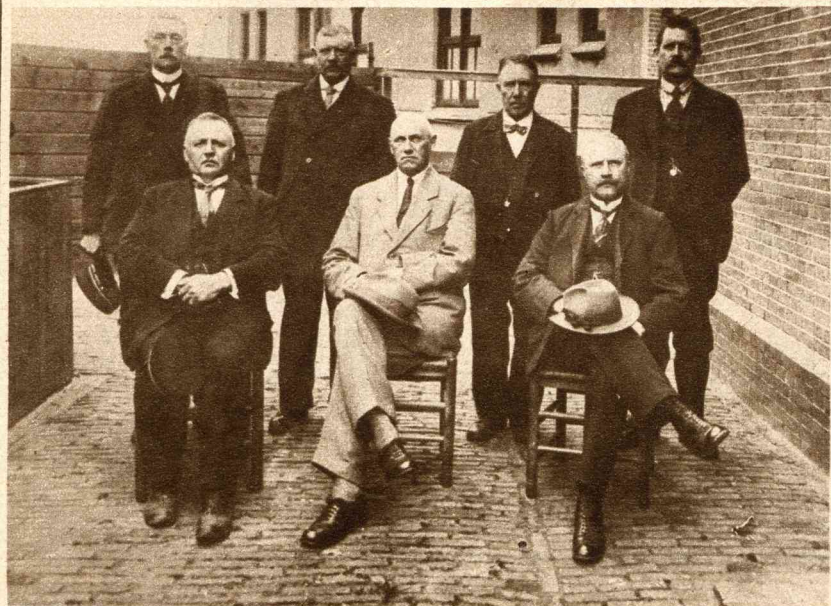
Dr. J. H. Smit, tot nog toe conector van het Stedelijk Gymnasium, is door den Gemeenteraad benoemd tot rector aan deze instelling, ter vervulling van de vacature, ontstaan door het aftreden van dr. Poutsma.

De Modelwasscherij

over het Y, doet Uw bonte overhemden niet verkleuren.

EEN ZEVEN-VOUDIG JUBILEUM

Te IJmuiden hebben op den 1sten Juli niet minder dan zeven personen het feest herdacht, dat zij 25 jaar werkzaam waren bij het Staats-visscherijbedrijf. Wij kieken het zevental bij elkaar. Van links naar rechts, zittend: J. D. Heykoop (Halchef), F. J. Schneiders (Directeur), G. Koevoets, (administratief ambtenaar). Staande van links naar rechts: F. Doevendans (1e afslager), F. J. de Korte (onder-havenmeester), G. J. Merkens (onder-havenmeester), A. Tol (1e afslager).

STOK'S RIJWIELHANDEL

WAGENAARSTRAAT 55-57 · TELEFOON ZUID 4801

Origineele „Raleigh”, - „Burgers E.N.R.”- en „Germaan”-Rijwielen. - Zeer billijke prijzen

Desgewenscht gemakkelijke betalingsvoorwaarden.

FOTOGRAFEERT!

MET
EEN CAMERA VAN
WED. W. HOLST
AMSTERDAM HARINGPAKKERSSTEEG
10, 14, 16 & 18

VRAAGT STEED
HOOGHOUTD'S
VALENCIA en MORELLEN op Brandewijn
Firma H. J. HOOGHOUTD, Groningen
Telegram-adres:
Valencia-Groningen
Telefoon 543

VOOR RHEUMATIEK EN ZENUWPIJN
MASSAGE-INRICHTING
FREDERIKSPLEIN 47 - TEL. 34978

HOOGFREQUENS- VIBRO- HOOFD- EN
SCHOONHEIDS-MASSAGE. ELECTR.
ONTHARING EN LICHTBADEN.

DAGELIJKS 10-12. 2-5 UUR EN VOLGENS AFSpraak.
MINVERMOEGENDEN DINSDAG- EN DONDERDAGAVOND
VAN 7-9 UUR

DEZE INRICHTING STAAT ONDER MEDISCHE CONTROLE.

Laat Uw premieplaat van
„De Stad” omlijsten bij
J. BARWEGEN
in Spiegels, Schilderijen en
Portretlijsten.

Specialiteit in het OMLIJSTEN
van alle soorten Platen.
Groote sortering Etsen.
ROSMARIJNSTEEG 6, AMSTERDAM
Tel. Centrum 2186.

**- Adverteeren -
doet verkopen**

De meest aanbevelens-
waardige lectuur voor
ieder huisgezin is
**DE
LEESBIBLIOTHEEK,**

uitgaaf der
**DRUKKERIJ BERGER
— DEN BOSCH —**

Prijs per 12 deelen, besteld
bij den Boekhandel, f 3.50.
Franco per post f 4.—
Vooruit betaalbaar.

**STOOMWASSCHERIJ
NEERLANDIA
'T GOEDKOOPSTE**
3DE HUGO DE GROOTSTRAAT
(HOEK FRED. HENDRIKSTR.)
TELEFOON 33908

Togal

Snel en zeker werkend tegen
Rheumatiek | Verkoudheid
Hoofd- en | Griep
Zenuwpijn | Influenza

Togal-tabl. bij alle Apoth. en Drogisten verkrijgbaar.

**MEUBILEER-INRICHTING
C. DE KÜSTER**
BEHANGERIJ - STOFFEERDERIJ
Oude Leliestraat 1
AMSTERDAM

**Duizenden vragen en
een afdoend antwoord**

Voorloopig eenige.

1. Kan Uw kind niet mee op H.B.S. of H.S.?
2. Wilt ge kommissies of agent worden?
3. Kunt ge voor Uw doel geen goede lessen krijgen?
4. Denkt ge, dat ge de capaciteiten mist om iets te worden?
5. Weet ge niet, wat ge wilt of kunt worden?
6. Wilt ge naar eigen keuze langzaam of vlug studeren?
7. Wilt ge leeren, hoe ge leeren moet?
8. Ontbreekt het U aan wilskracht, aan zelfvertrouwen?
9. Hebt ge alleen lager onderwijs genoten en wilt ge nu vooruit?
10. Wilt ge Uw lager onderwijs wat ophalen?
11. Hebt ge een of ander technisch beroep gekozen?
12. Wilt ge een technisch examen doen?
13. Hebt ge teken-, schilder- of muzieklessen noodig?
14. Wenscht ge opgeleid te worden voor het een of ander.
15. Wilt ge den kortsten, goedkoopsten en meest betrouwbaaren weg?
16. Wenscht ge les van leeraren, die niet alleen volledig bevoegd zijn, doch ook de gave hebben, hun kennis in anderen over te gieten?
17. Wilt ge straks eindexamen H.B.S. of Staatsexamen doen?
18. Wenscht ge boekhouder, inspecteur van politie, ontvanger of notaris te worden?
19. Wenscht ge onderwijs vanaf de Lagere School tot de Hoogeschool?

Ja? Is het U ernst? Kom gerust en vol vertrouwen tot het grootste instituut voor schriftelijk onderwijs. Wij hielpen reeds duizenden in en buiten ons land.

Bureau „Wetenschappelijk Nieuws”
LELIEGRACHT 30, AMSTERDAM.
L. WIERTS, Directeur.

Probeert ze heden

15 cent

**Fijne Melkchocolade
met Zuidvruchten**

INTEEKENBILJET.

Ondergeteekende verklaart hiermede zich te abonneren
op DE STAD AMSTERDAM à $\frac{f 1.65^{\text{}}}{\text{per drie maanden}}$ 1)
 $\frac{f 0.12^{\text{}}}{\text{per week}}$

Naam:

Adres:

1) doorhalen wat niet verlangd wordt

Bovenstaand inteeckenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons
bureau Heerengracht 131, of per post toezenden in open enveloppe
met postzegel van 2 cent gefrankeerd.

De Administratie van
„DE STAD AMSTERDAM”
HEERENGACHT 131

DE STAD

AMSTERDAM

WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

ABONNEMENTSPRIJS:

f 1.62⁵ PER KWARTAAL OF 12½ CENT PER WEEK.
LOSSE NUMMERS 15 CENT.

REDACTIE- EN
ADMINISTRATIE-ADRES:
HEERENGRACHT 131
TELEFOON 43304

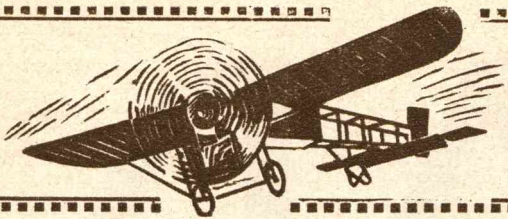
ADVERTENTIEPRIJS:

50 CENT PER REGEL. :: BIJ CONTRACT BELANG-
RIJKE KORTING. :: VOORPAGINA EXTRA TARIEF

IN DE JORDAAN.

In het buitenland, vooral in de Zuidelijke landen, leven de menschen veel meer op straat dan in huis; het klimaat leidt daar als vanzelf toe. Op echt warme dagen, zooals we die in de laatste week weer hebben, ziet men dit voorbeeld echter ook in onze stad volgen en vooral in dat gedeelte, waar de woningen nu niet juist altijd uitlokken tot het zoeken van gezelligheid binnenshuis — in de Jordaan. Kinderen en ouderen ontvluchten het huis en richten het zich vóór de woning zoo gezellig mogelijk in. Vooral voor de kleinste kinderen een heerlijkheid, zoo den heelen dag in de frische buitenlucht.

15

Het Vliegveld van het Kasteel

Naar het Engelsch
van Heddon Hill
door A. T.

En toen, plotseling, toen hij de leege kamer verliet, hoorde hij dien lach opnieuw. In de richting kijkend vanwaar het geluid kwam, zag hij dat de mecanici van boven aan de trap naar hem keek.

Het schoot Tom eensklaps door het hoofd, dat alles comédie was, dat de kamer van Thyne ontruimd was, om op hem den indruk te maken, dien zij ook werkelijk gemaakt had.

„Hallo, Gowne, zei Tom, „ik wou m'n kameraad met wien ik altijd opstijg, even opzoeken en vind hem gevlogen. Waar is hij gebleven?”

„Weet ik het? De baas heeft hem vacantie gegeven. Hij zal wel in Londen zitten.”

„Zoo,” zei Tom en ging zijn eigen kamer weer binnen. Hij dacht er nog even aan, om het gesprek voort te zetten, en zoo misschien iets omtrent Helen uit Gowne te krijgen, maar hij zag onmiddellijk het dwaze daarvan in. Gowne's aanwezigheid op de trap was natuurlijk niet toevallig. Hij was daar geposteed, om te zien wat er voorviel en dat dan te rapporteren; het zou hem niets baten als hij liet blijken, dat het lot van Helen hem interesseerde.

Als hij maar te weten kon komen, dacht Tom, of dr. Learoyd Thyne dien dag nog gezien had, dan zou er misschien eenig licht verspreid kunnen worden over het geheimzinnige verdwijnen van de verpleegster en den patient. Er was echter niemand dien hij kon vertrouwen. Sedert de jonge Aveling dood was, vertrouwde hij geen enkelen zijner collega's meer. De beste van allen was omgekomen in het „ongeluk” te Taunton en hoewel de overigen misschien niet allen schurken waren, was het toch niet twijfelachtig dat de meesten dwazen waren.

Een der aviateurs echter, Peter Brent, zou hem zeker voor zoover hij hem kende de waarheid zeggen, als hij er hem maar onopvallend naar kon vragen. Peter was zoo'n dwaas, dat hij niet in staat was tot kwade trouw. Op een rechtstreekse vraag tot hem gericht, zou een rechtstreeksch antwoord volgen. Aan schurkerij dacht deze man allermint en hij zou achter de vraag niets zoeken, dat hem tot terughoudendheid zou nopen, of hem er toe zou brengen alles aan Ambler over te vertellen, in de hoop daardoor in een goed blaadje te komen.

Tom ging naar de conversatiezaal en het geluk diende hem. In een hoekje van het vertrek stelde hij Brent zijn vraag, en kreeg ook het verwachte rechtstreekse antwoord. Brent was bezig geweest met het nazien van zijn vliegtuig, dien morgen, en had toen gezien, hoe de portier dr. Learoyd den toegang weigerde en even daarna ook, dat de verpleegster belet werd het Kasteel te verlaten, toen ze buiten een luchtje wilde scheppen.

Tom ging zeer ontmoedigd naar zijn kamer terug. Thyne's vertrek uit zijn kamer was dus niet het gevolg van het advies van den dokter; zijn snelle beterschap was vermoedelijk maar een sprookje en Helen was nog binnen de muren van het Kasteel.

Maar waar?

Als men haar had vastgehouden en zijn brief in haar bezit gevonden, dan zou het haar slecht vergaan zijn.

Tom kon Gowne's valschen lach maar niet uit zijn gedachten bannen; hij klonk hem voortdurend nog in de ooren.

EENENDERTIGSTE HOOFDSTUK. HET MUIZENGAATJE OP DE TRAP.

Tom vroeg zich af, of hij weer zou worden geroepen, om Thyne's plaats aan de drukpers in te nemen. Indien dat het geval was, dan zou hij moeten trachten een excuus te vinden, zonder openlijk in verzet te komen. Hij moest beslist den nacht vrij hebben, om elk hoekje van het Kasteel te doorzoeken en Helen's verblijfplaats op te sporen. Hij voelde zich dus opgelucht, toen Gowne hem aan het diner vertelde, dat „de fabriek” gesloten was, tot Thyne weer in dienst zou treden. Ambler was niet geheel tevreden geweest met de afwerking van hun product en gaf er de voorkeur aan,

of ander afgelegen vertrek zou zijn opgesloten, waar zij niet zoo gemakkelijk ontdekt zou worden.

Alle kamers op de gang waarop ook zijn kamer uitkwam, waren bezet door vliegers, alleen die van den zoo geheimzinnig verdwenen Thyne stond leeg. Daar hoefde hij dus geen tijd te verspillen.

Hij ging na wat er eigenlijk wel met Helen gebeurd kon zijn. Aannemende, dat zij verrast werd, toen zij nog aan het ziekbed van Thyne waakte, besloot hij, dat ze in elk geval eerst door Ambler ondervraagd zou zijn. En wat

HAARLEM IN VOGELVLUCHT

Op deze en de volgende bladzijde vindt men een tweetal fraaie overzichtsfoto's van Haarlem, genomen van de Groote Kerk. Op de eerste ziet men links in den benedenhoek nog een stukje van het dak der kerk. Voorts de Groote Markt met het standbeeld van Laurens Jansz. Koster en op den achtergrond, op den hoek van de Zijlstraat het fraaie Stadhuis. Rechts op den achtergrond de R.K. Kerk op de Groenmarkt. Op

te wachten, tot de geoefende vakman van zijn vacantie zou zijn teruggekeerd.

Dat was dus in orde, hoewel Tom betwijfelde, of de genoemde reden voor het stopzetten der biljetten-fabricatie wel de ware was. Het was veeleer waarschijnlijk, dat zij in hem een spion hadden ontdekt en hem niet in de stallen vertrouwden. Dit was een verontrustende gedachte, daar de eenige manier waarop zij van zijn „verraad” de lucht hadden kunnen krijgen, was door zijn brief aan dr. Learoyd, en die konden ze alleen gelezen hebben, na hem Helen te hebben afgenomen.

In elk geval nam hij zich voor gedurende den nacht niet stil te zitten en alle gangen die er in het oude feudale kasteel zoo veelvuldig waren, te doorzoeken.

Hij bleef dien avond laat in de conversatiezaal bridge spelen en bleef vervolgens nog minstens twee uren in zijn kamer. Niet voordat elk geluid was weggestorven trad hij naar buiten op de gang, aan de voeten schoenen met rubber zoolen, om het geluid zijner voetstappen te dempen en in den zak een revolver.

De tijd was te kort geweest, om een vast omlijnd plan de campagne op te maken, maar als hoofddoel had hij zich toch gesteld, de weinig gebruikte gedeelten van het Kasteel te doorzoeken. Het was toch duidelijk, dat, wanneer Helen werd vastgehouden, zij in een

zou ze dan gedaan hebben, wanneer ze den compromitteerden brief op dat oogenblik bij zich had? Natuurlijk zou ze hem, op weg van de ziekenkamer naar het vertrek, waar Ambler haar opwachtte om haar een verhoor af te nemen, ergens verstopt hebben.

Het verhoor zou wel hebben plaats gehad in de bibliotheek, of, nog waarschijnlijker, in de kleinere kamer, waar de zoogenaamde afschaffings-apostel zijn booze plannen uitbroedde. In elk geval echter moest Helen de groote trap, die naar de gelijkvloersche vertrekken leidde, zijn afgeloopen.

Een balustrade sloot het trapportaal van de gang af en daarover heen geleund, stond Tom een minuut of twintig te luisteren. De hall was in duisternis gehuld, behalve dat er één uiterst klein electrisch lampje brandde, dat altijd 's nachts aan bleef en waardoor de trap heel flauwtjes verlicht werd. Daar zou hij zijn voordeel mee doen.

Op zijn teenen sloop hij de trap af en was

juist begonnen weer naar boven te loopen om de trap te onderzoeken, toen het geruis van vrouwenkleeren hem deed opzien. Boven aan de trap stond een schitterende verschijning in een geel-zijden avondtoilet. Tom begreep onmiddellijk, dat Calypso met hetzelfde doel hier was als hij; zij zou echter beter dan hij weten, waar ze eigenlijk moest zoeken.

Zoodra zij den jongeman op zich toe zag komen, kwam er een blijde glimlach op haar gelaat en zij liep haastig de treden af, die hem nog van haar scheidden.

"Je zal toch zeker niet weer wreed tegen me zijn?" vroeg ze.

"Ik doe m'n best om nooit wreed tegen iemand te zijn, wie dan ook."

"Koud dan, als je dat beter vindt."

"Ik kan niet beweren, dat ik het bijzonder warm heb," antwoordde hij lachend.

Calypso maakte een gebaar van wanhoop. "Je bent onuitstaanbaar. Ik heb nog nooit zoo'n halsstarrigen man gezien als jij bent. Ben ik dan zoo terugstootend? Ik houd nu eenmaal

trap te stoppen. Op het kasteel krioelde het van de muizen; Tom was er dikwijls 's nachts wakker van geworden. En nu had die heks het voor hem zoo gevaarlijke stuk in handen."

Hij liep hard, om het meisje in te halen. Ter wille van zijn eigen veiligheid en nog meer die van Helen, mocht hij niet toelaten, dat zij zijn schriftelijke mededeelingen aan Ambler liet lezen. Hij was vlak achter haar en hield de hand uitgestrekt, om den brief te grijpen, toen er iets onverwachts gebeurde. Boven aan de trap verscheen een spook, het oude familiespook, dat al sedert eeuwen op het kasteel moest hebben rondgewaard, naar de verhalen erover vertelden, gekleed in het wit en met een kap op als een monnik. In de linkerhand droeg het een menschenchedel; zijn rechterhand hield het voor zich uitgestrekt.

"Geef hier dat papier, vrouw," gelastte het spook met een grafstem. En Calypso, die was blijven staan, toen de verschijning voor haar verscheen, gehoorzaamde zonder het minste blijk van tegenstand. Toen keerde zij zich om en hijgend van angst snelde zij langs Tom de trap weer af en verdween in de donkere hall.

op. Hij moest in elk geval weten, in wiens handen zijn aanklacht tegen het Kasteel was gevallen en, zoo noodig, het papier weer in zijn bezit trachten te krijgen. Op de gang boven aangekomen vond hij daar het spook op hem staan wachten, nu ontgaan van zijn masker.

"Gladdice!" riep Tom binnensmonds uit. "Juist," antwoordde de journalist. "Waar kunnen wij een oogenblik praten? Zooals alle spoken, moet ik vóór het dag wordt weer verdwenen zijn."

"Kom maar mee naar mijn kamer," zei Tom. "We kunnen er zijn, voor die feeks van haar schrik is bekomen en aan het snuffelen gaat. Maar ik betwijfel het, of dat wel heel spoedig zal zijn. Ze was danig geschrokken en zal waarschijnlijk wel beneden blijven, zolang het donker is."

"Mijn heele optreden was bedoeld om schrik aan te jagen," zei Gladdice lachend.

Zoodra zij achter de gesloten deur waren, vertelde hij dat dr. Learoyd, nadat hem de toegang tot het Kasteel was geweigerd, hem onmiddellijk per telefoon had geroepen, om te overleggen wat er gedaan moest worden. Hij was vroeg in den middag in Execombe

aangekomen en vond Helen's vader in groote ongerustheid, omdat zijn dochter niet thuis geweest was. Blijkbaar was haar, evenals hem den toegang geweigerd was, belet naar buiten te gaan. Eerst had hij vertrouwd op de mededeeling van den portier, dat zij in den loop van den dag zou worden ontslagen, maar de dag was nu al voor een groot deel verstreken en zij was nog niet aangekomen.

Toen hij dit hoorde, had Gladdice begrepen, dat er iets niet in den haak was en dat onmiddellijk handelen geboden was. Zich het oude sprookje van het familiespook der Honiton's herinnerend, had hij het plan gevormd, als zoodanig op te treden en zich op die wijze toegang tot het kasteel te verschaffen, om daar een onderzoek te kunnen instellen. Hij had maar een flauwe hoop, dat hij succes zou hebben, maar het was de eenige manier die hij kon bedenken.

De dokter keurde ten slotte zijn plan goed en leende hem een doodschoofd, dat hij nog uit zijn studiejaren had en toen de nacht was aangebroken had hij zich in zijn geestengedaante aan de poort gemeld. De uitwerking was schitterend geweest. De portier was hevig verschrikt op den loop gegaan en Gladdice was ongehinderd naar het Kasteel gelopen.

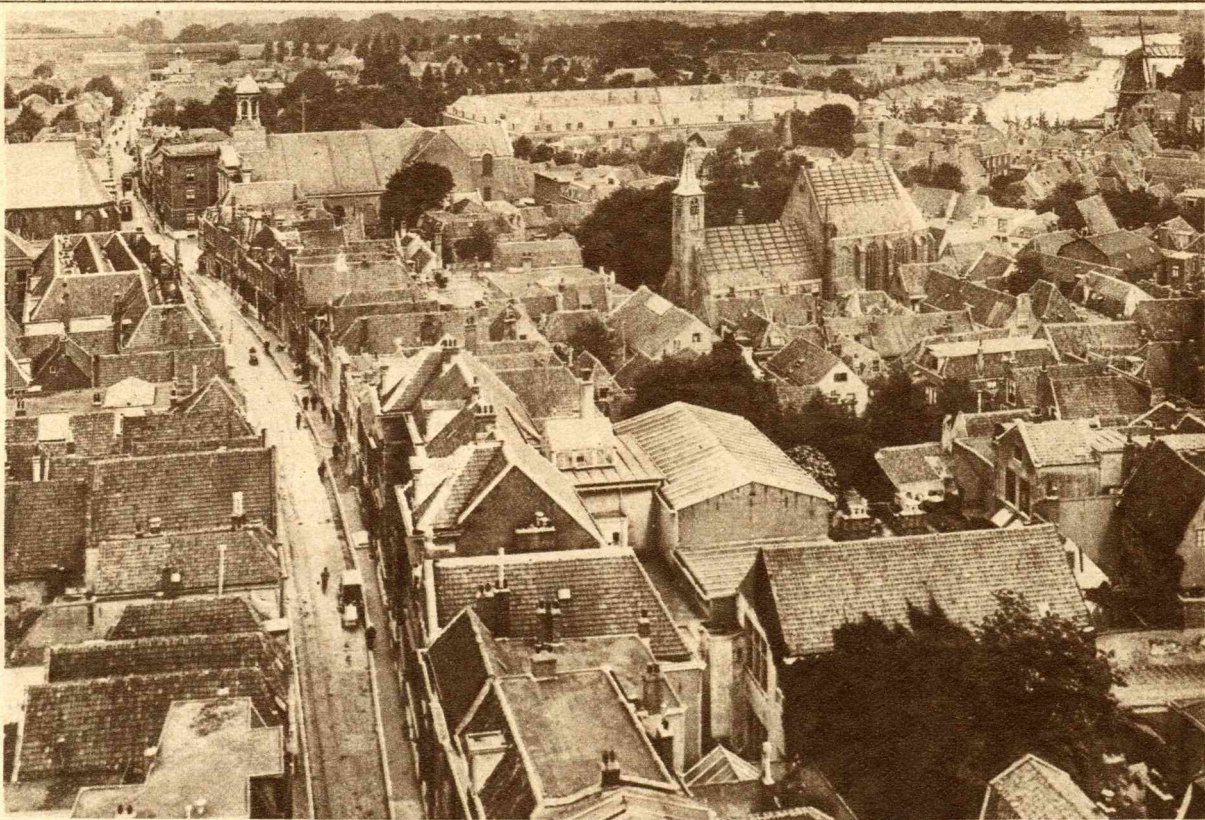
"Ik heb een paar uren noodig gehad om in te breken, maar ten slotte ben ik door het raam van de provisiekamer binnen gekomen," zei de journalist. "Als je maar geduld genoeg hebt, is een zakmes een nuttig werktuig om een grendel open te schuiven. Sedert dat oogenblik heb ik hier binnen voortdurend rondgezworven, maar het is mij niet gelukt te ontdekken, waar Helen zich bevindt. Dat ik jou daar op de trap zag met die lieve juffer was een bof, waarop ik niet had kunnen rekenen. Ik zag het licht op de trap en wilde zien waar dat vandaan kwam. Toen ik het meisje als een der Amblers herkende, gebruikte ik mijn hoedanigheid als spook, om haar dat papier afhandig te maken, dat ze uit het muizen-gaatje trok. Wat beteekent dat alles toch?"

"Beste kerel," zei Tom, "als je den inhoud van dien brief gelezen hebt, dan ben je vrijwel op de hoogte van wat hier gebeurt. Lees dus maar eerst en dan zal ik je erbij vertellen, wat er nog ontbreekt om de geschiedenis up to date te maken."

Gladdice, die als persman gewoon was, geschreven schrift te lezen, doorvlog Tom's verhaal en een minuut later stak hij het papier reeds in zijn zak.

"Zoo, zoo!" zei hij. "Dus onze vriend de afschaffer heeft zijn oude bedrijf weer opgenomen. Als de politie mijn raad had willen opvolgen, dan zou hij nu al achter slot en

HAARLEM IN VOGELVLUCHT

de tweede foto heeft men een kijkje in de Jansstraat met rechts de R.K. Kerk en links nog een gedeelte der N.D. Herv. Gemeente en daarachter den Jansweg met aan het einde het Station. Rechts het Spaarne. Op den achtergrond, in het midden de Infanterie kaserne, met daarvoor het Begijnhof met R.K. Kerk. Op den voorgrond aan de Jansstraat (rechts) het Gerechtshof.

TWEEËNDERTIGSTE HOOFDSTUK. HET SPOOK.

Tom Baxter geloofde niet aan spoken en hij was er van overtuigd dat de in het wit gekleede gedaante een menschenlijk wezen was. Of dit echter optrad vóór of tegen Ambler en Co. was hem nog niet duidelijk. Het feit alleen, dat het Calypso den brief had ontnomen was voor hem geen voldoende aanwijzing. Misschien had het meisje wel, zonder daartoe van Ambler een opdracht te hebben ontvangen, naar den brief gezocht en dan zou de oude schurk wel eens een van zijn mannen kunnen hebben opgedragen, haar op die manier haar buit te ontfutselen.

Het gedrag van het spook deed Tom daaraan echter onmiddellijk weer twijfelen. Was het een van Ambler's mannen geweest, dan zou die ongetwijfeld of een vijandige houding jegens hem hebben aangenomen, of wel hij zou dadelijk met zijn buit naar zijn meester zijn gelopen. Nu echter keerde het spook zich om en liep de trap weer op, min of meer uitnoodigend naar Tom omkijkend als wilde hij dezen uitnoodigen hem te volgen. Een lichte beweging van het hoofd versterkte dien indruk.

Tom gaf er onmiddellijk gevolg aan; of hij strijd te gemoet ging of wel een vriendschappelijk gesprek — om het even, hij waagde het er

van je en wil dat jij ook van mij houdt. Wil je dat niet, dan heb ik het middel bij de hand om me op je te wreken, want er zou niet veel van je terecht komen, als ik nu alarm maakte en mijnheer Ambler, Gowner en Jethro wekte en hen vertelde, dat je aan het spionneeren was."

Zij wendde zich half om, alsof zij haar bedreiging wilde uitvoeren, maar bleef weer staan, klaarblijkelijk in de hoop, dat hij zijn houding tegenover haar zou wijzigen.

"Ga je gang," antwoordde hij kort af.

Calypso keerde zich nu geheel om en begon de trap op te loopen, maar ze was pas drie treden hooger gekomen, toen zij met een ingehouden kreet bleef staan en zich bukte om iets op te rapen. Tom zag wat er gebeurde. Zij was hem voor geweest en had den gezochten brief gevonden. Haar hand greep in een holte van de oude trap en kwam weer terug met de enveloppe, die hij herkende. Helen had, toen zij naar Ambler's kamer werd gebracht, kans gezien, den brief in een muizengaatje in de

grendel zitten. Maar Wylie zal wel opleven, als ik hem dit onder den neus houd. Dat zal hem toch zeker wel bewijs genoeg zijn."

"Ik heb er niets van begrepen, van die jacht op mij," zei Tom, "jij had in elk geval moeten weten, dat ik dien kassier niet had doodgeschoten."

"Natuurlijk wist ik dat," antwoordde de journalist. Ik vrees dat ik de schuld van je vervolging ben. Het was mijn bedoeling de schurken hier op het Kasteel in slaap te wiegen, opdat zij zich veilig zouden voelen en Wylie is dadelijk in den val gelopen, dien ik opzette. Kort nadat het schot in de eetzaal gelost was, vond hij een revolver in zijn zak, waarvan hij niet wist hoe die er in gekomen was. Ambler-sche humor, denk ik. Inspecteur Wylie is een beetje gevoelig en wilde het niet bekend gemaakt zien, dat hij voor den gek gehouden was, daarom kwam het goed in zijn kraam te pas, dat het denkbeeld werd geopperd, dat de jongeman dien men uit het hotel had zien weglopen, het schot gelost zou hebben en dus gezocht moest worden. Maar, daarmee wil ik niet zeggen, dat Wylie een dwaas is, die zich zoo maar laat beetnemen. In zijn hart verdenkt hij Ambler en als hij bewijzen genoeg bij elkaar heeft, dan zal hij die geschiedenis van de revolver niet als een beletsel beschouwen om handelend op te treden."

"Nou, dat zal hij spoedig genoeg kunnen doen, als hij mijn verklaring heeft gelezen," zei Tom. "Maar hij moet het dadelijk doen en met een sterke politiemacht komen, willen we juffrouw Learoyd kunnen redden. Ik begrijp niet, waar ze verstopt kan zijn."

"Dat zal jij moeten uitvinden, terwijl ik de autoriteiten ga wakker schudden," antwoordde Gladdice. "Ik ga nu heen en zal zorgen Wylie te spreken te krijgen, vóór hij morgenochtend ergens anders op uit gaat."

Maar niettegenstaande de tijd drong, wilde Tom zijn bondgenoot niet laten vertrekken, vóór hij hem, zooals hij beloofd had van de laatste, nog niet in zijn verhaal beschreven, gebeurtenissen, had verteld. Vooral legde hij den nadruk op de belangstelling die de aanstaande vrouw van Boultee getoond had in den overleden luchtman Dillon en de gelijkenis die hij had waar-

H. M. KRABBÉ.
Damesportret.

genomen tusschen den bank-directeur en het meisje, dat zich uitgaf voor Calypso Ambler. Dat verhaal maakte grooten indruk op Gladdice.

"Goed gewerkt, kerel!" zei hij. "Je schijnt daar een goede getuige te hebben opgediept, als ze er ten minste toe gebracht kan worden te spreken en de kiem te hebben gelegd voor een zeer welkome onenigheid in het kamp van onze vijanden. Ik vermoed, dat Ambler Boultee op de een of andere manier in zijn macht heeft en dat die dame pas ontdekt heeft, dat zij beiden in bedwang kan houden. Ik zal m'n best doen, de oogst te doen rijpen die jij zoo netjes gezaaid hebt."

De griezige gedaante in het wit sloop de

Het
bekende
adres
voor
prima
Optiek

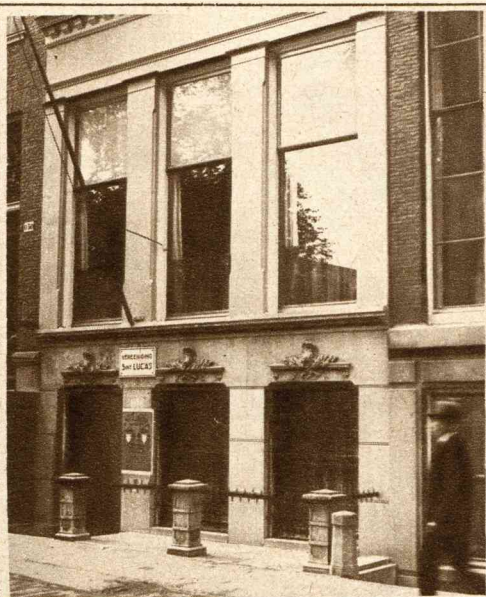
Amstel 210

's Avonds na 6.30 gesloten

deur uit en verdween op een wijze, die een echt spook eer zou hebben aangedaan.

"Ik hoop maar, dat hij veilig buiten komt en niemand ontmoet," mompelde Tom, die

Het nieuwe verenigingsgebouw der schildersvereniging St. Lucas op de Keizersgracht 648, waarheen de vereniging de vorige week is verhuisd. Bij deze gelegenheid werd in de zalen van het nieuwe gebouw een tentoonstelling georganiseerd, waarop wij onderstaande schilderijen reproduceerden.

bij de op een kier staande deur stond te luisteren.

Er ging een minuut voorbij en toen sloeg een lang aangehouden schreeuw zijn hoop den bodem in. Hij sloot de deur en ging op zijn bed zitten, na eerst het electrisch licht te hebben uitgedraaid, dat hij bij zijn binnenkomen met Gladdice had aangedraaid. Even maar zat hij daar in donker, toen vlugge voetstappen op de gang gehoord werden en er op zijn deur werd geklopt.

"Laat me binnen! Laat me binnen!" werd met een van doodsangst getuigend stemgeluid door Calypso geroepen.

Zijn eenige antwoord was een zwaar snorren. Of het meisje de gelegenheid had aangegrepen om bij hem binnen te komen, en daarom angst simuleerde, of dat zij Gladdice ontmoet had en werkelijk bang was, wist hij niet. Het was natuurlijk heel goed mogelijk, dat het van haar kant slechts een list was, om te weten te komen, of er gemeenschap bestond tusschen het "Spook" en hem. Maar wat ook de reden van haar komst mocht zijn, Calypso hoorde niet in zijn kamer thuis, ze kon buiten blijven.

Wie van een grocje houdt, bereidt dat het beste met

Victoria-Water

Oberlahnstein

Niet alleen met wijn, whisky of cognac, doch ook met sinaasappel-, citroen- of andere vruchtensappen, melk, Foscó enz. laat Victoria-Water zich uitstekend vermengen en geeft een heerlijken drank. Voor huishoudelijk gebruik bijzonder aanbevolen in heele Litereschroefflesschen, inhoudsprijs 32 cent.

DRIËNDERTIGSTE HOOFDSTUK. DE WESTELIJKE TOREN.

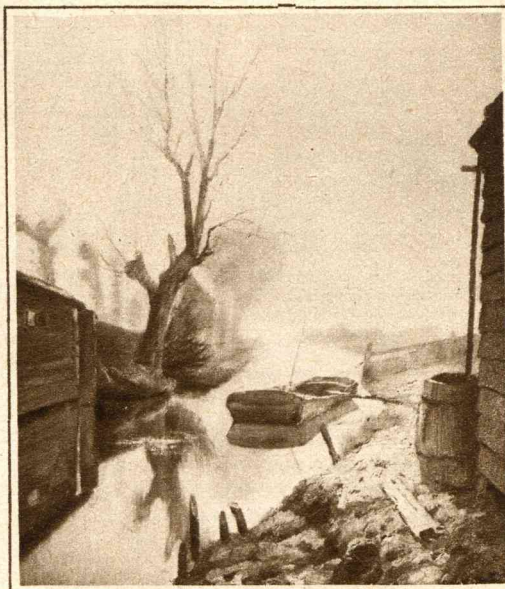
De poging om bij hem binnen te komen was Tom uiterst onaangenaam. Tom's eenig verlangen was, Helen te vinden en te redden, maar als hij daartoe te vroeg stappen deed, dan zou hij waarschijnlijk zijn eigen doel verijdelen. Misschien was Calypso wel Ambler en zijn trawanten Gowne en Jethro gaan waarschuwen en in dat geval zou zij elk oogenblik met versterking kunnen terugkomen en zijn deur inslaan. Hij zou moeten wachten, tot de tijd waarin dit mogelijk zou zijn, voorbij was.

Maar geen seconde langer. Hij bleef twintig minuten wachten en begaf zich toen weer op het oorlogspad. Hij had nog een uur tijd, voor de dag zou aanbreken en in dien tijd kon hij nog een heel stuk van het kasteel doorzoeken.

Ditmaal richtte hij zijn schreden naar een andere richting. De reden waarom hij de eerste maal de trap was afgegaan, bestond nu niet meer; de brief, die Helen verborgen moest hebben, was in bevoegde handen. Nu moest hij Helen zelf vinden.

In den eersten nacht dien hij op het kasteel doorbracht, had hij, toen hij de achtertrap afding en door de keuken zich naar de plaats vóór de stallen begaf, een deur ontdekt, waarvan hij toen niet begreep, waartoe ze toegang gaf. Een steenen stoepje van drie treedjes gaf er toegang toe. Later was hij tot de overtuiging gekomen, dat die deur toegang gaf tot een smalle trap, waarschijnlijk gebouwd in den dikken buitenmuur, die leidde naar het bovenste vertrek in een der torens. Het gebouw was namelijk geflankeerd door vier torens, op elken hoek een: Noord, Oost, Zuid en West. Tot welken dier torens de trap toegang gaf, kon hij onmogelijk met zekerheid zeggen, maar hij geloofde, dat het de Westelijke was.

De deur was gesloten, maar hij had een zwaren moersleutel bij zich en dien als hefboom gebruikend, gelukte het hem spoedig de deur open te wringen. Zooals hij verwacht had, begon achter de deur een smalle steenen trap, maar toen hij die was opgeklimmen zag hij, dat zijn verdere gissing onjuist was. De trap eindigde op den grooten zolder, die zich over het geheele gebouw uitstreckte en niet in een ver-

FRITS HUBECK.
Mistige winterzon.

trek in een der torens. De vier torens waren te bereiken, door afzonderlijke korte trappen die in elk der hoeken van den zolder waren gebouwd. Op den zolder waren geen ramen — enkel schietgaten. De vloer was van steen.

Tom luisterde achtereenvolgens beneden aan alle vier de trappen en in een der torens, de Westelijke, meende hij boven een gemompel van stemmen te hooren. Hij droeg nog altijd zijn schoenen met rubber zolen, die hij voor zijn vroegere expeditie had aangetrokken en kon dus, zonder gehoord te worden, naar boven gaan. Hij kwam voor een deur, vol barsten, die het geluid der stemmen alles behalve goed afsloot. Er was blijkbaar vertrouwd op de sluiting van de benedendeur, die hij geforceerd had.

(Wordt voortgezet)

JALOERSCH

„Karel,” zei de aardige blonde Jeanne tegen haar verloofde, „je bent 'n snoes, maar je moet niet zoo vreeselijk jaloersch zijn. Je hebt er immers heelemaal geen reden voor. En al plaag ik je nu en dan eens 'n beetje, je weet toch wel, dat ik dólveel van je hou, van jou alleen, ventje.”

„Och, Jeanneke,” zuchtte Karel, „ik zal m'n best doen. Maar je bent ook zoo'n schatje, dat iedereen in mijn plaats jaloersch zou zijn. Maar 't is nu uit, ik ben het niet meer, nooit meer, als je me er nog ooit op betrappen kunt, dan...”

„Tracteer je mij op gebakjes,” viel Jeanne lachend in.

„Kom, laat ons nu gauw gaan. Moeder had zooveel hoodschappen, dat ik beloofd heb er ook eenige te doen en we moeten ons haasten om voor 't eten klaar te komen.”

Ze gingen op weg, arm in arm door de zonnige straat.

„Groeten, boy,” fluisterde Jeanne haar verloofde in en Karel nam met eleganten zwaai den hoed af voor twee jonge dames.

„Wie waren dat?” vroeg hij daarna.

„Wel, ken je die nu al niet meer? Lize en Marietje Kools, ze zijn ook nog op ons verlovingsfuijfe geweest; 't zijn lieve gezichtjes.”

„Ik ken maar één lief gezichtje,” zei Karel met 'n guitig lachje tegen z'n meisje.

„Wie was dat nu weer?” vroeg hij even daarna, toen 'n jongmenschen hen passeerde en, Jeanne aanzien, zwierig den hoed afnam.

„Die....” zei Jeanne langgerekt „.... die, o... een oude kennis.” En van terzijde Karel aanziende, ging ze langzaam voort, terwijl een schalksch glimlachje bijna onmerkbaar om haar lippen speelde, „die kent mij al jaren. Hij zei altijd dat ik zoo'n mooi haar heb.”

„Jeanne,” zei Karel met 'n verwijtenden blik.

„Ja,” ging Jeanne langzaam voort, „hij kwam eerst uitsluitend voor Moeder bij ons, maar later ook voor mij. Ik vond het wát prettig. Ik was er altijd trotsch op als hij kwam en hij kan zulke leuke verhalen doen. Het is beslist 'n aardige man.”

„Maar Jeanne,” klinkt het afkeurend van Karel's lippen.

„Maar Karel,” zegt Jeanne op denzelfden toon, waarna ze vlug voortgaat. „Ik herinner me nog heel goed... ik zou naar m'n eerste bal gaan. Mijn eerste bal, wat 'n zaligheid! Ik was razend zenuwachtig bij het vooruitzicht en maakte moeder half wanhopend. Een welkome afleiding, dat hij, 'n uur voor ons vertrek ongeveer, kwam. Hij wist me zoo leuk op m'n gemak te stellen, en maakte me complimentjes over m'n baljapon en over m'n wit zijden schoentjes. Hij zei, dat niemand zulk mooi blond haar had en dat ik met m'n keurig gekapt kopje zeker „la reine du bal” zou zijn. Dat beviel me best, dat begrijp je.”

REDEN GENOEG

Waarom ik toch niet trouw,
Dat vragen mij mijn vrienden,
Nu ik reeds menigmaal,
Te vaak reeds, naar zij vinden,
Gezegd heb, dat 'k tot vrouw
Een zeker meisje wilde.

En, 't is dan ook een feit,
'k Denk daaglijks aan Mathilde.
Wij waren al getrouwd,
Als, 'k wil het niet ontveinzen,
Zij niet iets had gezegd,
Dat mij terug deed deinzen.

Ik droomde al van den dag
Die mijn geluk zou gronden,
Maar nooit had ik verwacht,
Dat zeg 'k u onomwonden,
Dat uit haar lieven mond
Het woord zou kunnen vloeien
Dat 't beter lijken deed,
Mij niet met haar te moeien.
En daarom heb 'k terstond
Den band met haar verbroken,
Toen ze op beslisten toon
Haar „neen” had uitgesproken. A. T.

Zwart, heel zwart kijkt Karel.

Jaloersch, hevig jaloersch stelt Jeanne vast en haar slachtoffer niet sparend, vervolgt ze: „En toen streek hij een weerbarstig lokje

AMSTERDAMMERTJES

HET BOKJE.

't Geval speelde zich af op een stuk land, drassig en laag, even buiten de stad, of liever aan den zelfkant, want 't stuk land lag in een door Amsterdam geannexeerde gemeente. Op het land waren eenige jongelui van zeventien jaar of daaromtrent aan het korfballen.

Een paar zaten op een bank dicht bij de heining het spel aan te zien en waarschijnlijk uit te rusten, want, gezien hun modderige gym schoenen, schenen zij al goed meegedaan te hebben.

Aan den anderen kant van de heining graasde een bokje. Het beest zat vast aan een lang touw, dat met een lijn aan den grond bevestigd was en het dier liep in een cirkel rondom de pin, bleef dan staan met den kop naar het korfbalveld gekeerd, als ware hij een sportliefhebber. Telkens langer stond hij stil en keek en opeens nam hij een vervaarlijken sprong, waarschijnlijk aangestoken door het zien van een paar bokkensprongen, door sierlijke korfbalmeisjes gemaakt. Door den schok rukte het bokje de pin uit den grond en met een sprong was hij over de omheining en tusschen het troepje spelers dat uiteen stoof, de dames met giljetjes, de heeren met gemopper. Het paar op de bank sprong op en snelde te hulp, met als resultaat een opengescheurde mouw van den een, en een modderbad van den ander. De jonge dames

hadden zich verscholen achter het kleedhokje, de jonge heeren, vijf in getal, trokken in gesloten gelid op het bokje af, dat zich van den verlaten korfbal had meester gemaakt en ijverige pogingen aanwendde er een van zijn horens in te boren.

Met veel omzichtigheid gelukte het een der jongens het touw te grijpen, waarop de bok het op 'n loopen zetten, naar zijn eigen terrein, den jongen met zich mee trekkende tot aan de heining. De bok sprong er over, de jongeling hing er over heen, trachtte tevergeefs het touw los te laten dat eenige malen om zijn hand gewonden was.

Toen verscheen de eigenaar van den bok en hielp den ridder van de droevige figuur. Langzaam, zijn pijnlijke hand wrijvende keerde die tot zijn makers terug. De lust om verder te spelen was voorbij en spoedig lag het korfbalveld verlaten.

In het kleedkamertje hurkte nog een aanvallige jonge dame op den grond en repareerde de gescheurde mouw van haar jongen aanbieder, waarna ook zij arm in arm huiswaarts keerden. T.L.

voorzichtig naar achteren en stak behoedzaam een fijne witte roos in mijn veel geroemde blonde lokken en.....”

„Jeanne,” valt Karel in, „hoe kón je, hoe durfde hij, hoe ter wereld...”

„Kareltje, Kareltje,” barst Jeanne uit en een vroolijke lach vliegt over haar gelaat, „jaloersch, jaloersch op... onzen kap- per...” En met een jolig duwtje wordt Karel een taartjeswinkel in geloodst. F. v. d. S.

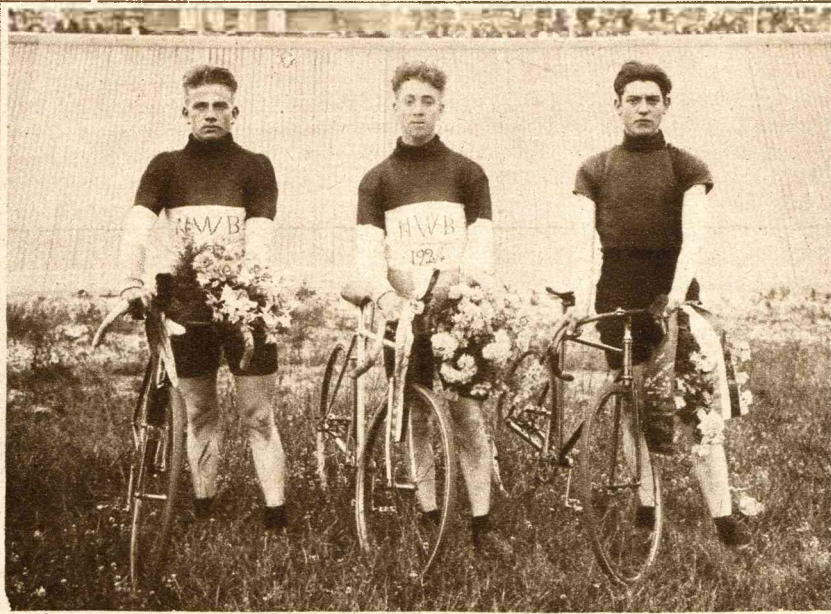
EEN SYMPATHIEK WERK.

In de Gemeente-kweekerij aan de Kleverlaan te Haarlem is de strook grond langs de Marnixstraat vrijgehouden voor de onlangs opgerichte „Vereeniging voor School- en Werktuinen voor Haarlem en Omstreken”. Daar kan men nu elken Woensdag- en Zaterdagmiddag een 90-tal kinderen van den Ned. Kinderbond bezig zien met het aanleggen en verzorgen van kleine tuintjes, waardoor de liefde voor de natuur, die zooveel vreugde kan verschaffen, ook in het latere leven, bij de kinderen wordt aangekweekt.

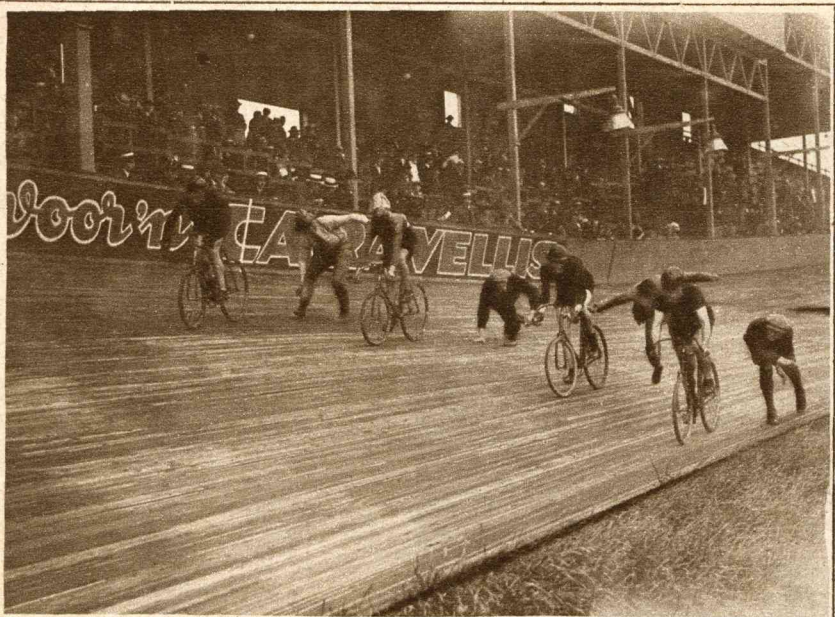
GEMENGD NIEUWS

Dr. E. Lasker, de groote schaakspeler, is in de Roode Leeuw door het Amsterdamsch Schaakgenootschap gehuldigd. Bij die gelegenheid maakten wij bovenstaande foto waarop men ziet: van links naar rechts, zittend: L. Weltevreden, J. F. Pilger, dr. E. Lasker, Mr. Max Levenbach (voorzitter), J. L. Kersten en Van Hoorn. Staande: W. A. F. Schelfhout en C. Tinholt.

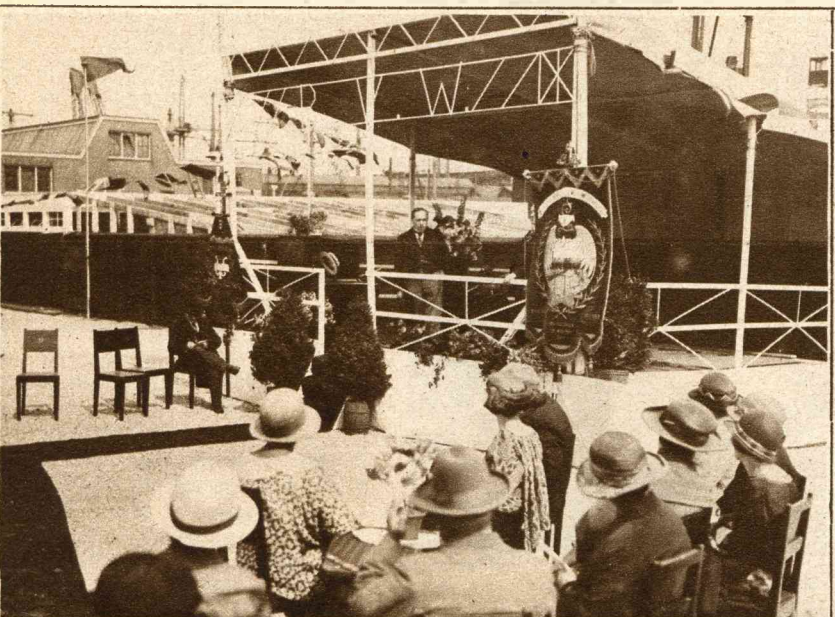
Donderdagavond hebben op de Stadionbaan de nieuwe wegekampioenen wielrijden voor 1924 een eere-ronde gereden. Door de stadion-directie werden ze met bloemen gehuldigd en door het publiek geestdriftig toegejuicht. Men ziet ze hier op de foto, van links naar rechts: L. A. Muller amateurs, P. G. Ikelaar (beroepsrijders) en J. W. v. d. Aar (nieuwelingen).

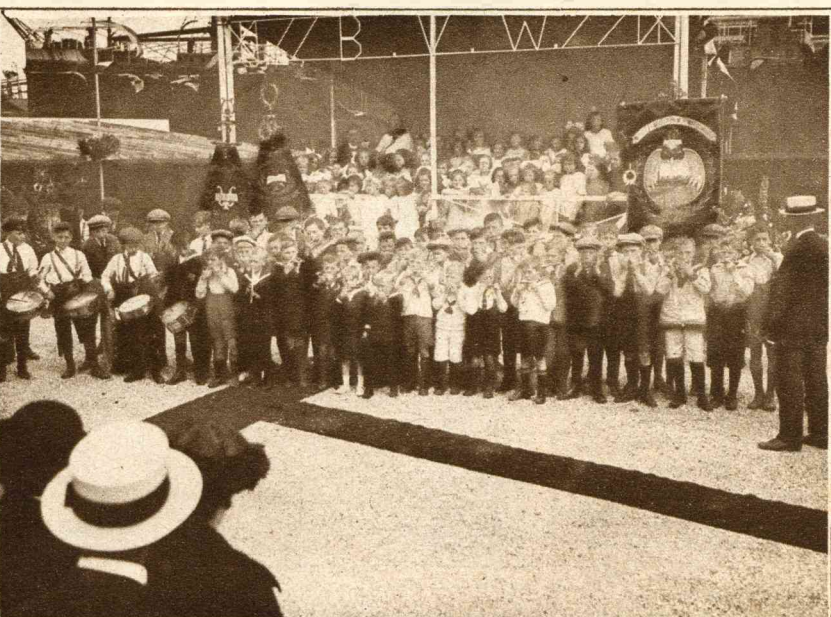
Van de Germaanbaan. De start voor den wedstrijd achter groote motoren. De foto is genomen op het oogenblik dat de helpers de rijders, door hen weg te duwen, op gang helpen. Van links naar rechts: Storm, Lejour, van Ruysveldt en Aerts.

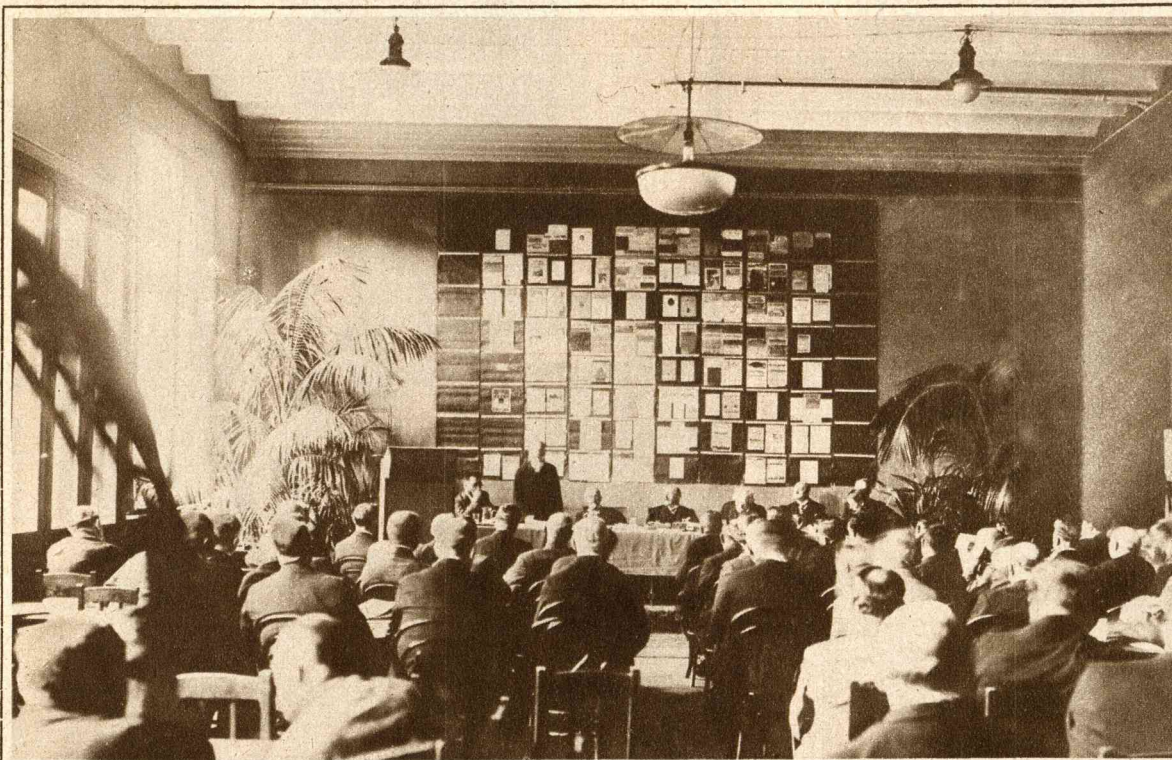
Spoedig hebben de rijders hun motors te pakken en dan is het maar trachten daar achter te blijven hangen heel den langen weg van 2×40 K.M. Het viel al in de bocht. Van Ruysveldt werd in beide manches eerste en werd dus winnaar.

Zaterdagmiddag is aan het einde der Grootte Witteburgerstraat door wethouder Polak officieel de nieuwe kinderspeeltuin geopend en aan de vereeniging „Wittenburg” overgedragen. Links: Wethouder Polak spreekt de openingsrede uit; rechts: nadat een meisjeskoor eenige liedjes had voorgedragen, gaf ook de mondaccordeonafdeeling der jongens eenige nummers ten beste.

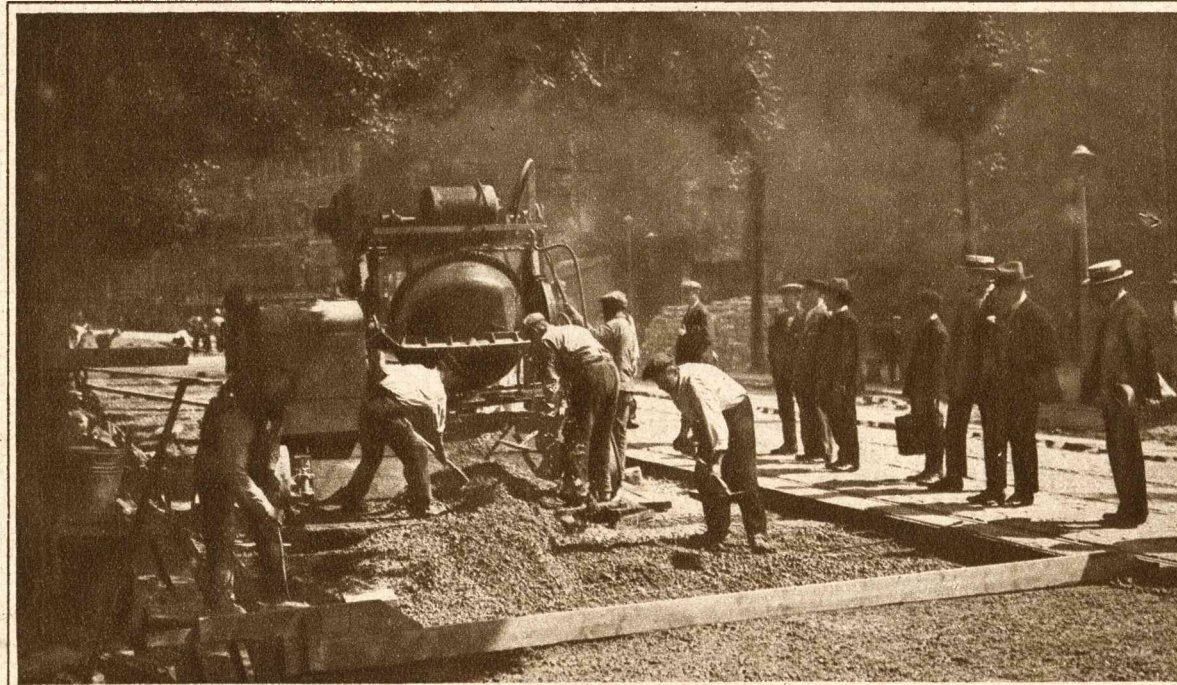
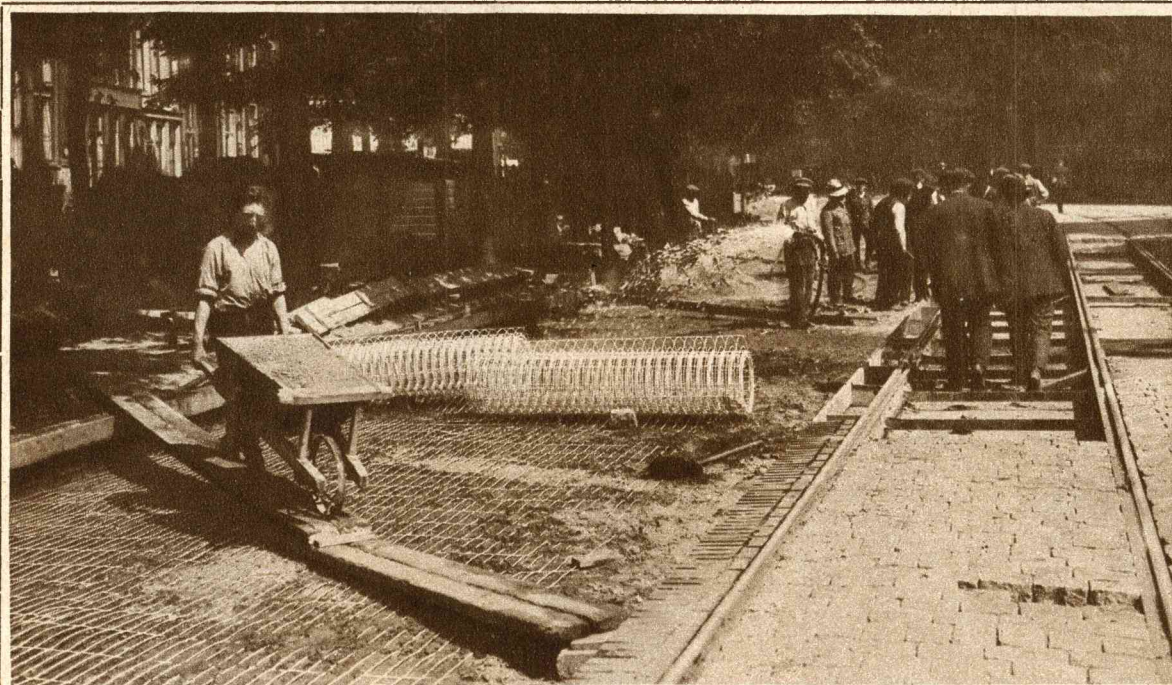
STADSNIEUWS

Het Internationale Stedencongres in het Stedelijk Museum, waar vertegenwoordigers uit steden van verschillende landen bijeen waren. Een kiek op den openingsdag genomen. Als voorzitter trad op burgemeester De Vlugt.

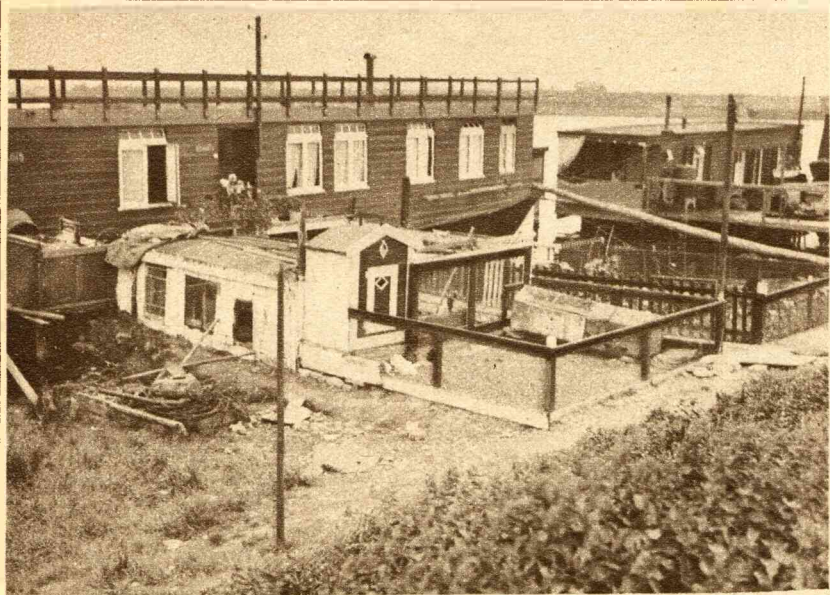

De 24-uurrit van De Peditelaars heeft bij goed weer onder groote belangstelling plaats gehad. Wij geven hier een typische foto, gemaakt bij Schollenbrug, Voorop rijdt een motor van de politie, die den wielrijders tot buiten de stad geleidt.

In ons nummer van den 20sten Juni hebben wij in beeld gebracht, hoe het tramspoor op den N.Z. Voorburgwal op een fundeering van betonblokken werd gelegd. Thans is men bezig de fundeering voor de asfalteering te leggen, die bestaat uit gewapend beton. Eerst wordt een rooster van ijzerdraad over den zand-ondergrond gespannen, zooals men op de linksche foto ziet, waarna er het beton wordt opgestort (foto rechts). Daarop komt dan de asfaltlaag.

STADSNIEUWS

Woonschepen, we kennen ze al lang en nog altijd is er niet aan te ontkomen, dat een deel der bevolking in schuiten huist. In het Oostzanerddorp zagen we er enkele, die eigenlijk als woning wel wat erg benauwd zijn, maar daarnaast toch ook weer een, zooals we nog nergens zagen, n.l. een woonschuit... met een tuintje er voor, compleet met kippenhok en al. Daarvan links een foto. Rechts een tweede kiekje, waarop duidelijk uitkomt, dat ook in de schuiten het standsverschil leeft. Een groote schuit waar de bewoners de ruimte hebben en een heel kleintje, waar het echt behelpen is.

We gaven onlangs een artikel over straatmuzikanten. Deze week ontdekten wij er nog een, die zijn vouwstoeltje met zich meedraagt en aldus zittende zijn vioolsoli speelt.

Een begraafplaats van voetbalclubs? Aan den Middenweg te Watergraafsmeer ziet men vlak voor de „etalage" van een steenhouwer allerlei adresborden van voetbalclubs, wat een zonderlingen indruk maakt.

Een foto van den brand in de sigarenfabriek der firma De Groot, die geheel vernield werd. De aangrenzende beschuifabriek kon door het ingrijpen der brandweer behouden worden.

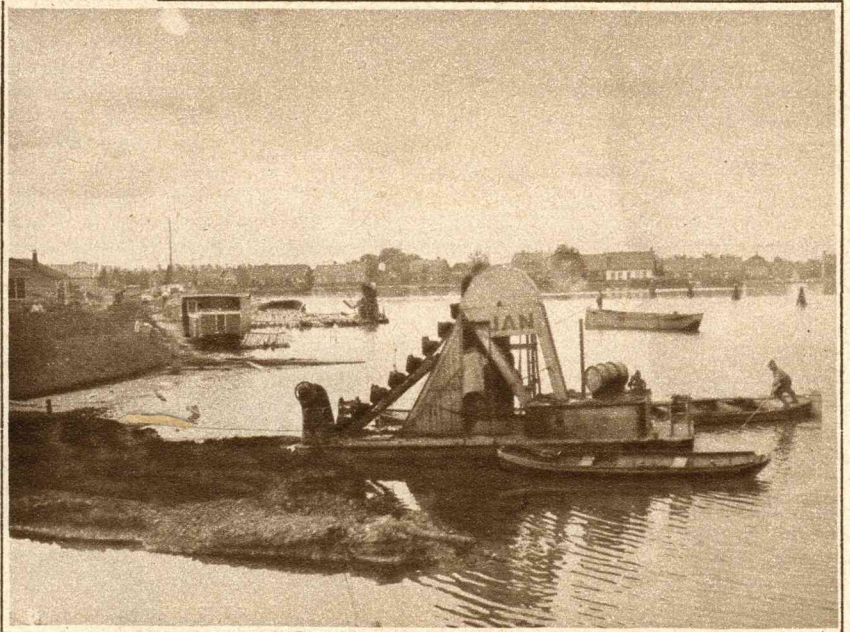
De kleinste equipage uit Amsterdam, die we dezer dagen in de De Clercqstraat tegenkwamen. Natuurlijk hebben wij aanstonds het sierlijke stelletje voor de lens genomen, om het ook onzen lezers te laten zien.

DE WEGVERBETERING AMSTERDAM — HAARLEM

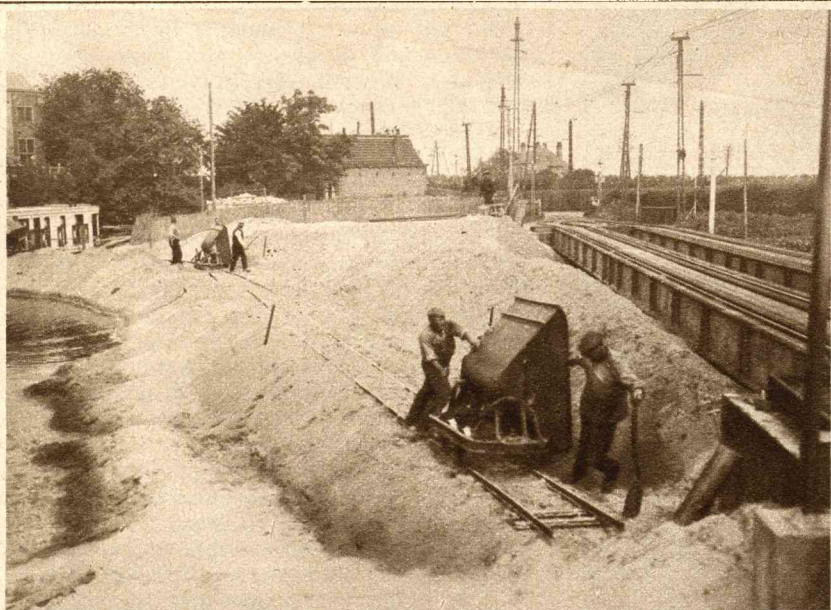
DE WERKEN BIJ HALFWEG

Bij het maken van de nieuwe trambruggen wordt een niet alledaagsche methode gevolgd. Aangezien de grond te drassig is om den zwaren steenen bovenbouw te dragen, wordt eerst de slappe grond weggebaggerd en hier-

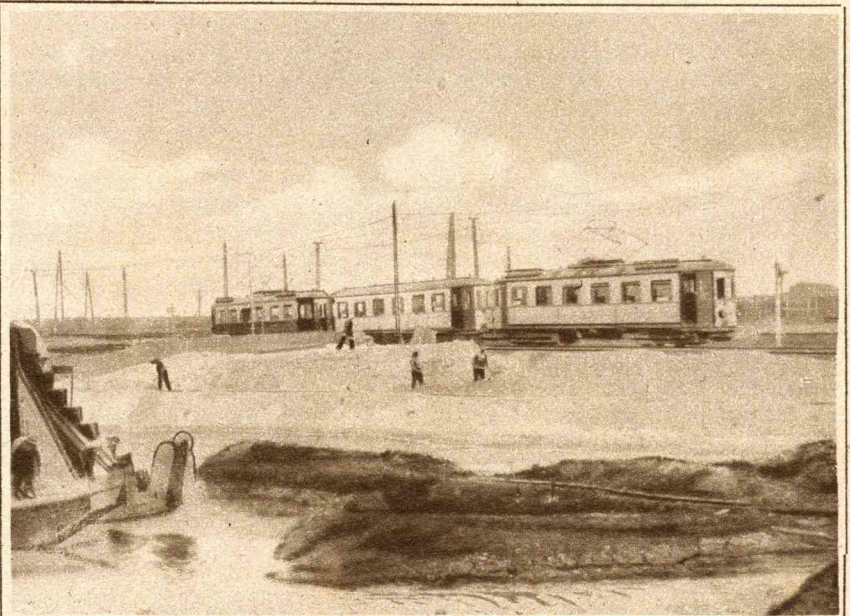
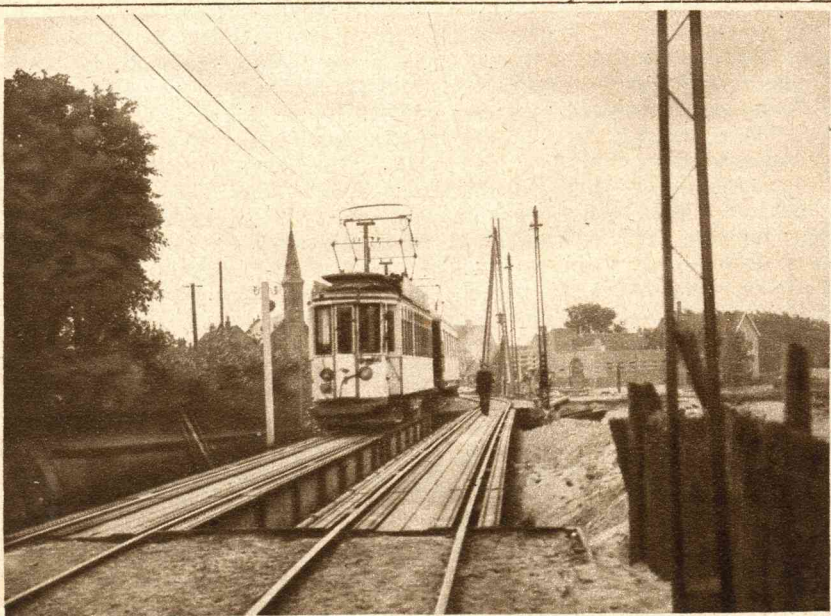
voor in de plaats zand gestort, om wanneer dit voldoende in den grond gedrongen is (± 8 M.) een stevigen ondergrond te krijgen voor den nieuwen bovenbouw. Deze methode is ook gevolgd bij de sluizen te Zeeburg.

Hierboven twee kiekjes van het wegbaggeren van den slappen veengrond, die door zand zal worden vervangen.

Op de plaatsen waar het veen reeds voldoende is weggebaggerd, is men reeds bezig met het storten van zand. Eerst wanneer dit voldoende is weggezakt en den nog aanwezigen slappen grond heeft weggedrukt en in elkaar geperst, zal opnieuw de vaargeul worden gegraven.

Tenslotte geven wij hier nog een tweetal foto's van den ouden toestand, zooals die op het oogenblik nog is. Links de trambrug, rechts de trambaan, die beiden verlegd worden, opdat de gevaarlijke bocht die de weg daar ter plaatse vóór de brug heeft, zal verdwijnen.

HET ROODE LICHT

Toen ik te Londen voet aan wal zette was m'n eerste gedachte m'n vriend te bezoeken dien ik in geen jaren gezien had. Daar ik nog al veel te verzorgen had was het reeds avond toen ik me bij hem aanmeldde.

Hij was uitermate verheugd mij te zien en zichtbaar ontroerd toen hij me hartelijk de hand drukte. Het was ongeveer midden Augustus en warm. Daardoor kwam het dat z'n bleke kleur mij des te meer opviel.

"Hoe maak je 't?" informeerde hij belangstellend.

"Best. En jij?" vroeg ik even hartelijk en liet er toen schertsend op volgen:

"Heb ik je misschien gestoord bij je zelfmoordplannen? Ik hoorde ten minste een paar flinke schoten vóór dat ik aanbelde. Of ben je soms aan het hartjes jagen?"

"Je laatste veronderstelling is het dichtst bij de waarheid."

"Hé!" vroeg ik verbaasd "wil je nu die echt Hollandsche „plechtigheid" overplanten op Engelschen bodem?" Hij was nog bleeker geworden en diepe ernst sprak uit zijn stem toen hij zeide:

"Beste Dolf. Het is vandaag in Holland hartjesdag en juist zeventien jaar geleden dat ik aan een afgrijselijk gevaar ontsnapt ben. Ik zal je de geschiedenis vertellen en oordeel dan zelf of ik dwaas handel met op mijn wijze hartjesdag te vieren."

Hij plaatste een kistje sigaren voor me op tafel en zei:

"Maak het je makkelijk."

Hijzelf stopte een pijp, deed een paar krachtige halen en begon toen:

"Nooit te voren ging ik zoo opgewekt naar mijn kantoor als dien morgen. Het was hartjesdag en bovendien de geboortedag van m'n lieve vrouw. Mijn beide jongens, respectievelijk zeven en negen jaar oud, zouden een paar gedichtjes opzeggen, vuurwerk ontsteken in ons tuintje en ten slotte eenige geschenken aanbieden. Dit laatste zou binnenshuis geschieden in een donker vertrek, alleen verlicht door Bengaalsch vuur om de hulde iets plechtigs te verleenen. Onderweg naar m'n kantoor kocht ik van alles. Lichtpijlen, voetzoekers, sterren, donderbussen, van deze laatste vooral kocht ik veel, want m'n bengels hielden van dat geraasmakend goedje, verscheidene doosjes Bengaalsch vuur enz. enz. Ik stopte alles in een grooten ledigen geldzak behalve het Bengaalsch vuur, dat wilde ik liever los bij me dragen om het vlug bij de hand te hebben. Ik liet den gevulden buidel in den wijden zak van mijn jas glijden en ging naar kantoor. Daar gekomen hing ik de jas op de gewone plaats en dacht er niet meer aan, daar m'n werk me geheel in beslag nam. De dag verliep als naar gewoonte en 's avonds bij het sluiten nam ik het kasgeld mede om het bij m'n chef te deponeren, zoo als ik dat iederen dag deed. Mijn weg voerde langs de spoorbaan, die ik op een zekere plek moest oversteken. Op dit verlaten gedeelte waren geen afsluitboomen en 's avonds was het er stikdonker, maar ik kon den weg gemakkelijk op den tast vinden, daar ik dit reeds jaren achtereen deed. Het weer was drukkend. Daarom droeg ik m'n jas over den arm.

Nauwelijks had ik den overweg betreden, toen een zacht gerucht mijn oor trof. Een kort en fluisterend bevel en het volgend oogenblik werd ik aangegrepen door twee kerels. De aanval moest zorgvuldig voorbereid zijn. In minder dan geen tijd was ik volkomen weerloos, aan handen en voeten gebonden en een stevige prop mij met geweld in den mond gestopt deed alle geluid verstommen. „Zie zoo" wendde een der bandieten zich tot mij. „Nu kunnen we praten. Waar zijn je duiten?" Op dit oogenblik dacht ik aan den buidel met vuurwerk en een poging doende om mijn aanvallers te misleiden, wees ik op mijn jas die naast me op den grond lag.

"Best," sprak de zelfde bandiet. „Dan zullen we het kort met je maken." De ellendelingen sleepten me een eind de baan op en legden me toen dwars over het linkerspoor. „De groeten aan de eeuwigheid hoor! Over een uur ben je alles vergeten", spotte de schurk, waarop beiden de vlucht namen, m'n jas mede nemend. Een twintigtal schreden verderop stonden ze stil. Ik zag hoe ze den gewaanden geldzak uit mijn jas haalden, daarna alle zakken omkeerden, het kledingstuk opvolden, waarna ze in de duisternis snel verdwenen in de richting van het spoor.

Ik voelde het als een verlichting toen m'n pijnigers uit het gezicht waren, maar toen eerst werd ik mij m'n hachelijken toestand bewust. Alleen op den stikdonkeren spoorbaan.

DE EERSTE KUS.

Aan handen en voeten verlamd, onmachtig eenig geluid te geven en geen levend wezen in den omkreis. Binnen een uur zou de snelreis uit X. de baan passeeren, waarop mijn beulen mij hadden neergelegd. Ontzettende gedachten verdrongen zich in m'n brein. Angstwekkend snel verliep de tijd. Toen volgde een loome berusting. Alles in me scheen te sterven, alleen een hopelooze zucht naar zelfbehoud hield m'n denkvermogen nog intact. En ook dit scheen langzaam in te sluimeren. Toen op eens. O afschuwelijk! Een lang gerekt fluiten klonk me in de ooren als de strijdkreet van een vervolger die zich de overwinning bewust is. Twee gloeiende oogen doken op uit de duisternis en beloerden uit de verte hun prooi. Dreunend naderde het gevaarte. Gedaan was het met m'n kalme berusting. Ijselijk diep sneden de touwen door mijn kleeren heen in m'n lichaam, zoo geweldig waren de pogingen die ik deed, om mijn ledematen te bevrijden. Daar klonk een schot! Ze zullen mijn beulen op het spoor zijn, was m'n eerste gedachte. Te laat! Mijn leven kon er niet door gered worden. Weer eenige schoten. Een salvo. Nu wist ik het. De passagierstrein uit X werd aangevallen. Dat moest het zijn. Een geweld als van een bombardement werd hoorbaar. De kogels moesten

zeker in alle richtingen rondvliegen. Onder het lawaai van schoten en knallen had ik slechts één gedachte, één hoop. De Hemel geve dat ik getroffen worde, vóór dat het razende monster mij bereikt. Alles was beter dan de afgrijselijke dood onder de wielen. Angst en afgrijsen hadden m'n gedachten zoodanig afgeleid, dat ik niet eens bemerkte dat de trein z'n gang vertraagde. Het ongelooflijke gebeurde. Een krachtig remmen en de onstuimige reus zette zich als een gedweë hond neder op nauwelijks zes meter afstand van de plek waar ik lag. Ik rook de machine-olie en de warme adem van het hijgende roofdier streek mij langs het gezicht.

"Het is het beste wat we doen konden," hoorde ik den machinist zeggen. „Als men inderdaad een treinroof op het oog heeft, kunnen we ons beter trachten te verdedigen dan doorstoomen. Kogels kunnen we toch niet ontvluchten. Maar het leek me heelemaal geen geweervuur te zijn. De schoten kwamen van achter ons, dus zullen we in die richting zoeken." Hij liet den stoker, alleen achter en voegde zich bij het overige treinpersoneel dat met lantaarns gewapend op zoek ging. Na tien minuten kwam hij terug. „Zoo als ik zei," sprak hij tot den in spanning wachtenden stoker. „De heele treinroof bestond in onze verbeelding. Niets gevonden. Vooruit! We hebben tien minuten vertraging."

Men had mij niet opgemerkt en niemand dacht er aan de andere zijde van den weg af te zoeken. Gerechte Hemel! Nu was de situatie hachelijker dan ooit. Had de storing niet plaats gehad dan zou de trein zich met een snelheid van negentig kilometer op mij geworpen hebben en in twee seconden zou alle leed geleden zijn. Nu echter zou ze zich langzaam voortbewegen, mijn lichaam vermorzelen en lid voor lid . . . O! afschuwelijk! Ontzettend! De stoker pookte in het vuur zoo dat asch en vuurgruis onder de machine in het zand vielen. De machinist beklom den wagon. Een lang gesis, een stoomwolk onder de wielen. De koppelingen strakten zich, het monster rekte zich uit en sloeg zijn klauwen uit voor den doodelijken greep. Toen die sterke windvlaag en toen . . .! De verhaler had een snerpanden gil geslaakt en was aschgrauw geworden. Het was duidelijk dat hij niet meer vertelde. De herinnering had hem na zeventien jaren terug gesleurd naar het onvergetelijk gebeuren. Neen, hij vertelde niet meer, hij doorleefde het nog eens. Ik vond het noodig iets opbeurends te zeggen ten einde z'n gedachten een andere richting te geven.

"Kom," zei ik bemoedigend, „laat die bliksemsche geschiedenis toch rusten. Je bent immers gezond en wel bij je gezin."

"Ja," zei hij langzaam en zijn stem klonk als uit de verte, „ja toen vertoonde zich het geheimzinnige roode licht. Het leek mij als kwam het van onder de hijgende machine te voorschijn. Het zette de heele omgeving in een hel rooden gloed, stooft langs en over me heen, gleed langs de spoorbaan en verdween aan den zuidelijken horizon. Vlak naast mij bruisde de ontsnappende stoom uit de veiligheid. „Stop!" Als de kreet van een gewond dier klonk het boven het geraas der machine uit.

"Bij alle Heiligen stop! Er ligt een lichaam . . . een mensch op de rails vlak voor de wielen!" Het logge gevaarte gehoorzaamde onmiddellijk aan zijn bekwamen meester. Nog hadden de groote drijfwielen geen halve omwenteling volbracht of ze werden opnieuw tot rust gedwongen. De machinist, die den noodkreet geslaakt had, was het eerst bij me. De stoker volgde onmiddellijk. De laatste zei: „Zag je dat vreemde roode licht? Wat was

ROOKT

Spa-tram

het?" „Ik weet niet welke geheimzinnige machten hier aan het werk zijn," merkte de brave machinist op, „maar zonder dat roode licht zou hier een afschuwelijke moord gepleegd zijn. Kom, spoedig." De knellende banden werden doorgesneden, mijn mond van den prop bevrijd en zachtjes voelde ik me wegdragen. In de zachte kussens van een eerste klas coupé verloor ik het bewustzijn."

„En", vroeg ik toen de verhaler zweeg. „Ben je nooit iets te weten gekomen omtrent het geheimzinnige roode licht?"

„Het licht is gebleken helemaal niet geheimzinnig te zijn. Zie maar." Hij haalde uit een lade een geel geworden krantenknipsel te voorschijn, reikte het me toe en zei: Dit bericht is daags na den aanslag in de plaatselijke bladen verschenen." Het bericht was betrekkelijk kort en luidde:

Laffe woordaanslag.

Gisteren avond had, even buiten de stad op den overweg bij de spoorbaan een even brutale als laffe woordaanslag plaats. De heer G. S. in dienst bij de firma Vermeer en Co. belast met het overbrengen der kasgelden werd plotseling door twee hem onbekende personen aangegrepen. Na geheel te zijn beroofd, werd hij aan handen en voeten gebonden en, met een dikken prop in den mond, dwars over de rails gelegd met het doel hem te laten vermorzelen om zoodoende den hoofdgetuige van hun luguber bedrijf uit den weg te ruimen. Door een merkwaardig toeval is deze aan een afschuwelijken dood ontsnapt. Het waardig tweetal had de vlucht genomen in de richting van de spoorbaan. Het bleek echter spoedig dat de moordenaars zich in den buit vergist hadden. In plaats van geld bevatte het grijs linnen zakje een groote hoeveelheid vuurwerk, blijkbaar bestemd voor hartjesdag-viering. Het achteloos weg geworpen zakje was tusschen de rails blijven liggen, nadat de dieven door overklimming den straatweg hadden bereikt. Desneltrein, komend uit de richting X, die bestemd was om het mishandelde slachtoffer te verpletteren, had bij het passeeren het zakje in brand gestoken. De ontploffingen volgden niet dadelijk doch eerst nadat de trein zich een honderdtal meters had verwijderd. De geweldige schoten en knallen maakten op de reizigers den indruk van een formeel vuurgevecht. Enkelen dachten aan treinroof. Een ruk aan de noodrem en de trein stopte op nauwelijks tien meter afstand van het weerloze slachtoffer der hebzucht. Nog werd deze niet opgemerkt. Op het oogenblik dat de trein zich in beweging zette geraakten door het locomotiefvuur eenige verspreid liggende pakjes Bengaalsch vuur in brand en een windstoot joeg het brandende goedje, dat een hel rood licht verspreide, snel over de baan. Hierdoor kon het roerloze lichaam worden opgemerkt. Aan dit schijnbaar eenvoudig doch inderdaad wonderlijk toeval dankt de heer G. S. zijn leven. De politie gelooft, de daders op het spoor te zijn."

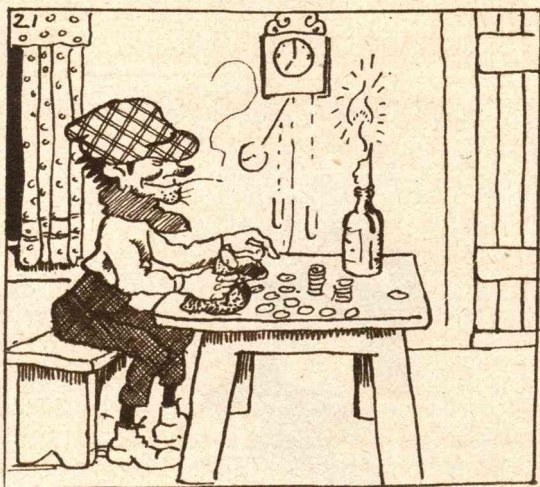
Ik gaf mijn vriend het krantenknipseltje terug en stond op om heen te gaan. Ik drukte hem de hand en zei: „Beste Gerard. Je moet die geschiedenis maar zoo gauw mogelijk vergeten. Ik kan nu best begrijpen waarom je het hartjesdag vieren niet laten kunt. Dien onvergetelijken dag, dat je het vuurwerk kocht, heb je je eigen leven gekocht." Huiverend vertrok ik.

ONS KINDERHOEKJE

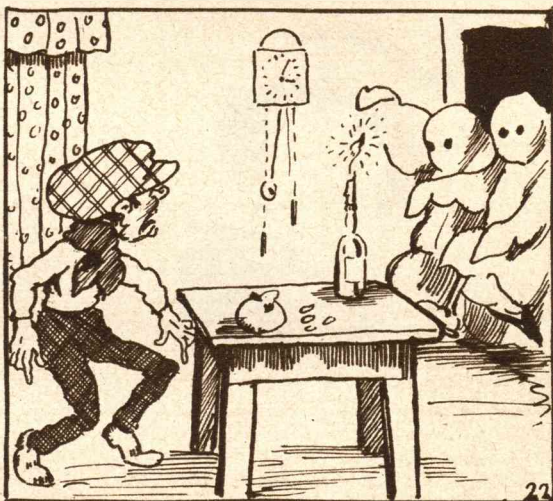
DE STOOMBOOT

Men neemt een tamelijk dik stuk carton. Een carton van ca. 2 of 2½ m.M. dikte zal de beste diensten bewijzen. Na hierop zorgvuldig

BOER JAPIKS DOOR PIJLTJE

En 't boefje in z'n eenzaam huis
Was zich geen kwaad bewust.
Hij voelde zich zoo veilig hier,
Zoo kalmpjes en gerust.
Wat heerlijk kon hij tellen nu
De schijven van boer Jaap.
Ja, ja, hij was toch waarlijk wel
Een slimme, gladder knaap.

Maar wat was, toen in 't wit gehuld,
Met gaten voor hun hoofd
Twee spoken daar verschenen nu
Gauw boefjes vreugd gedooft.
Zijn oogen puilden, draaiden rond.
Hij beefde als een riet,
En 't spoken-paar dat gromde zacht
Een aak'lig spokenlied.

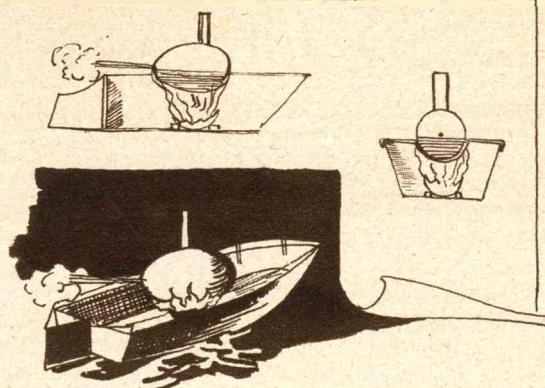
de verschillende vlakken van de boot geteekend te hebben, zooals de teekening aanwijst, maakt met het carton waterdicht, door het met een dunne laklaag te bedekken. Is één laag niet voldoende, dan strijkt men het carton, nadat men de lak zorgvuldig heeft laten drogen, nogmaals in. Hierbij moet men echter zorg dragen, dat de laklaag niet zóó dik wordt, dat er spoedig barsten ontstaan, daar men anders gevaar loopt, dat men de boot slechts één keer kan gebruiken.

De verschillende stukken carton kunnen tamelijk gemakkelijk met een stopnaald en een stevigen zwarten draad aan elkander bevestigd worden. Aan de achterzijde bevestigt men het roer, dat een stopnaald tot as heeft en met twee draden van ongelijke lengte aan het schip bevestigd wordt, zoodat het een enigszins scheeven stand inneemt.

Het geheel wordt nogmaals met een dunne laag lak bedekt en mocht er hier of daar op de plaatsen waar de stukken carton aaneengehecht zijn, een opening zijn gebleven, dan laat men hierop een druppel roode lak van een lakstaaf vallen. Hierna zal men geen last van „lekken" meer hebben.

Een groote ton of een rustige vijver zal onze Oceaan zijn, waarop onze boot voor het eerst zal uitvaren.

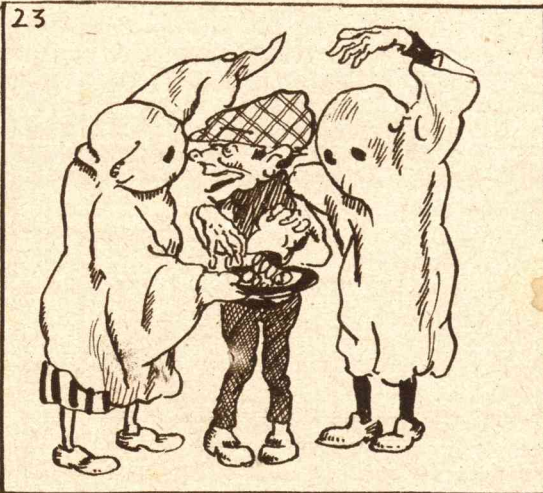
Twee stukjes ijzerdraad, welke worden gebogen, zooals de teekening aanwijst, dienen om een ledigen eierdop te dragen. Het ei kan men ledigen door aan den stompen kant een

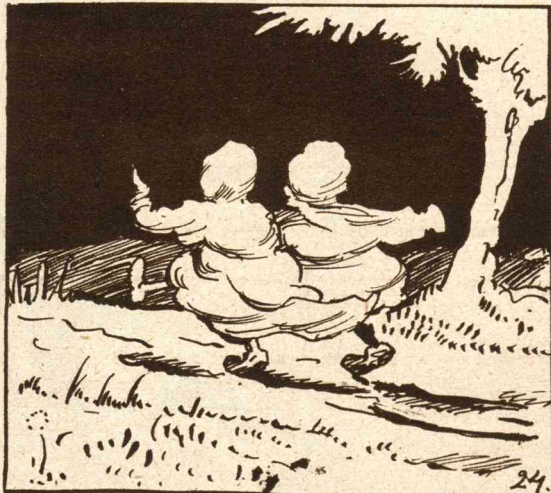
klein gaatje aan te brengen, waardoor men het uit kan zuigen. Vervolgens vult men den eierdop met zooveel water, dat, als men het horizontaal neerlegt, de oppervlakte ongeveer gelijk staat met het kleine gaatje, dat men erin gestoken heeft. Dezen eierdop stelt den stoomketel voor; we leggen hem op de beide stukjes ijzerdraad. Hij wordt zoover naar achteren geplaatst, dat het gaatje over den rand van de boot hangt. Hieronder legt men een halven eierdop, waarin men eenige dotjes watten neerlegt.

Op deze watten giet men spiritus en steekt ze aan. Na eenige oogenblikken begint het water te koken, en men ziet een dichten damp door het gat naar buiten stoomen. Dit oefent zulk een sterken druk op de lucht uit, dat de boot zich in de tegenovergestelde richting vooruit beweegt, en op deze manier heeft men een klein stoomschip vervaardigd, dat zich zonder raderen of schroef voorwaarts beweegt.

23

Zij zongen van „Geef hier dat geld"
Van katten en gehuil,
„En als jij ons dat geld niet geeft,
Dan ga jij in een kuil"
En 't boefje dacht: „Mij rest niets meer,
Bij spoken, helpt geen moed!"
En gooide rillend van den angst,
Het geld in Japiks hoed.

„Ha, ha! Van roedel-doedel-dé!"
Dansten toen Jaap en Trijn,
„Voor zooveel slimheid, 't is zoo waar,
Daar moet je vrouw voor zijn."
Ah-jé! Wat gingen zij verblijd,
Getooid in 't griez'lig kleed.
Naar huis, waar wachtte zooveel troost
Ter spoeling van al 't leed.
(Wordt vervolgd.)

DE VROUW EN HAAR RIJK

HOEDJES.

De meest praktische hoed is nog steeds het onverdringbare cloche-model. Hij moet eenvoudig zijn, opgemaakt met lint of een gekleurd zakdoekje, dat nonchalant om den 'bol' geknoopt wordt.

Meestal heeft een cloche-hoedje niet meer garneersel, dan een enkel lintje om de naden van den bol en een enkel breder lint er om heen.

De structuur van het hoedje past zich geheel aan bij de nieuwste gril van koningin Mode, die het hoofdje zoo klein mogelijk wil hebben, en de bol moet dan ook geheel naar het hoofd gevormd worden. Geen elegante dame zal er aan denken een hoed op te zetten, die niet geheel naar het hoofd gevormd is en, waar het haar of kort of glad gedragen wordt met 't kleinst mogelijk toetje in den nek, is 't mogelijk den hoed den individueelen vorm van 't hoofd te geven.

De cloche-hoedjes van dit seizoen hebben een geheel eigen cachet door den rand en 'n nieuwe nuance hierin wordt bereikt door dezen rand aan de eene zijde te laten golven.

Het steek-model begint ook weer te verschijnen, nadat 't eenige seizoenen lang geheel verdwenen was; zij zijn erg klein die steekjes, doch zeer elegant van vorm.

Ook toques, vooral Russische, worden nog altijd gedragen; zij staan uitstekend bij een tailor-made, die evenveel eenvoud voor den hoofdtooi vraagt, als zij zelf aan het figuur geeft.

Heel speciale modelletjes, Engelsche dezen keer, ziet u in de afbeeldingen die wij op deze pagina geven.

EEN WAARSCHUWING

„'t Is toch zoo'n snoes,” zeggen vele dames van haar lievelingshondje.

Een Engelsche dame heeft de hooge rekening van deze snoezigheid betaald.

Mevrouw Agnes Hodgson uit Fulham, stierf dezer dagen plotseling. Het gerechtelijke onderzoek wees uit, dat de doodsoorzaak was gelegen in een z.g. „waterkyste”, een gezwel, dat, zooals de arts zei, lang niet zelden voorkomt, en veroorzaakt wordt door honden. Witte Waterkers, groeiende op plaatsen waar honden rondloopen, is een geschikt middel ter verbreiding van 't kwaad, en mevr. Hodgson, was toevallig dol op waterkers. „Maar bovendien”, zoo zei de gerechtelijke

GEZIEN BIJ DE OPENING VAN DE ROYAL ASCOT RACES BIJ LONDEN

Ook in Engeland schijnt men de goede Fransche gewoonte te gaan overnemen om de gelegenheid van wedrennen tevens te benutten voor een modeshow. De foto, die wij hieronder geven toont een groote verscheidenheid van stof en van versiering, terwijl wat we aan hoeden-modelletjes geven, wel iets heel bijzonders is.

op neus en mond gezoend, en ze weten toch maar al te goed, dat ze op die manier de gevaarlijke kyste oploopen, die gewoonlijk den dood tengevolge heeft. Mevrouw heeft 10 jaar lang haar dwergkeesje zoo geknuffeld, dat ze het met den dood heeft moeten bekopen.

GEKLEURDE BOTER.

Wij lezen in „Volksvoeding”:

De boterwet laat dan ook thans het kleuren van de boter toe. Toch is daarvoor feitelijk geen enkele redelijke grond aan te wijzen. Als de boterbereiders nooit eenige kleurstof hadden gebruikt, zouden de verbruikers weten, dat in den wintertijd de boter slechts zeer lichtgeel, bijna wit van kleur is; en niemand zou er bezwaren tegen hebben gemaakt.

Om nu plotseling met de toevoeging van kleursel op te houden nadat eenmaal het publiek gewend is aan een meer of minder geelachtig product zou groot bezwaar meebrengen.

Intusschen is het toch niet gewenscht om de toevoeging van kunstmatige kleurstof nu ook maar in alle andere voedings- en genotmiddelen toe te laten. In de eerste plaats al daarom niet, omdat de regelmatige toediening van verschillende anilinekleurstoffen, zij het dan ook in geringe hoeveelheden, niet met zekerheid bewezen, is, volkomen onschadelijk te zijn. Hoewel van schade voor de gezondheid door een zoodanig gebruik geen bepaalde gevallen zijn aan te wijzen, moet toch niet uit het oog worden verloren, dat de oorzaak van het ontstaan van tal van ziekelijke storingen volmaakt in het duister ligt. Het geregeld tot zich nemen van vreemde stoffen, welker werking men niet geheel kent, blijve daarom beter achterwege.

Het ware gewenscht, dat van het gebruik van kunstmatige kleurstof in de voedings-middelen-industrie weer zooveel mogelijk werd teruggekomen en dat men den verbruiker weer gewende aan het natuurlijke uiterlijk der waren. Voor tal van producten zou dat zonder bezwaar kunnen gebeuren, indien 't verbod van kleurstof daarvoor slechts algemeen geldende werd.

FLAUWVALLEN.

Iemand die flauw valt make men alle benauwende kledingstukken los en legge hem horizontaal, dus vlak, languit op den grond, met het hoofd iets hooger, een weinig maar, daar flauwte ontstaat, doordien de hersenen te weinig bloed bevatten. Dan waaie men hem versche lucht toe, b.v. met een waaijer, besprenkele zijn gezicht met koud water, laat hem Eau de Cologne of azijn ruiken, en beproeft hem 'n weinig sterke koffie of eenige Hoffman's droppels in te geven.

DAMES! Moderne Inrichting voor HAARWASSCHEN . . . f 1.—
Dito met ONDULATIE . . . 1.25
Dito extra . . . 1.75
KAPPEN . . . 0.75
MANICURE . . . 1.—
ELEC. VIBROMASSAGE . 1.—
MAISON BOLTEN
Kalverstr. 177, 1ste étage.
VAKKUNDIGE BEHANDELING

dokter, naar we in de „Tel.” lezen, hield mevr. Hodgson er een dwergkeesje op na, een soort hond waar de dames eenvoudig gek op zijn, en die ze „knuffelen

en kussen” een „vieze gewoonte” die men tot in de straten van Londen soms ziet vertoonen. Ook paleishondjes worden door de vrouwen

GRIJZE HAREN

HEILIGENWEG 40, Telef. No. 3421, AMSTERDAM. Voor

worden door JOH. v. d. BERGH's „EUREKA” (gegarandeerd onschadelijk) zonder verven, na tijdelijk gebruik tot hun natuurlijke kleur teruggebracht. Overal verkrijgbaar in flacons à f 4.—, f 3.— en f 2.25 (naar buiten verhoogd met 40 ct., rembours 55 ct.) en f 2.25 (naar buiten verhoogd met 40 ct., rembours 55 ct.) Indië prijsverhooging. Vertegenwoordiger: F. GEELLEN, Soerabaja.

Wie thans een blik op Rembrandt slaat,
Moet wel een kniesoor wezen,
Als hij niet zegt — dat 's knap gedaan,
Zoo was hij nooit voor dezen.
De kleur is best — 't geheel verfiind,
En die goed op wil letten,
Ziet dat aan 't algemeen aspect,
Aan kleed, aan handen, trekken.
De fijne puntjes waren zoek,
Door verf er op te smeren,
En jaren lang liet Rembrandt 't gaan,
Nu zegt hij: „'t kan verkeeren!”

Geërgerd heb 'k mij jaren lang,
Aan dat gesmeer, geflopper,
Door 'n verwer uit een pot met groen,
Zwart-groen, het leek wel modder.
En dat het beter, anders kon,
Zou een bronzeur ons leeren,
Hij spoot de verflaag flink er af,
Frisch voel 'k mij in mijn kleëren,
't Is of 'k een bad genomen heb,
Zoo lekker, wil 'k gelooven,
En zegen 't Amsterdamsch bestuur,
Al kwam hij niet van boven.

Wil 'k nu eens naar de Mille Colones,
En van mijn voetstuk dalen,
Dan heb ik zeker vrij entree,
Men laat mij niet betalen.
Al is de dansvloer nog zoo vol,
Men zal wel ruimte maken,
Want wie ik op zijn teenen trap,
Zal spoedig 't dansen staken.
Nu ik gebronsd ben, voel ik mij
Weer thuis in nette kringen;
Wie weet ga 'k nog een zeventiend'eeuwsch,
Bekend oud liedje zingen

En keer ik terug, en ben 'k weer op
Mijn steenen stoof geklommen,
Dan houdt Rembrandt van Rijn zijn mond,
Staat in zich zelf te brommen:
Wordt weer eens 'n groot Genie geëerd,
Wees dan in Godsnaam wijzer,
Wanneer 't een standbeeld worden moet,
Neem brons — giet 't niet van ijzer,
Want hoe ik ook ben opgeknaapt,
'k Voel mij toch altijd pover,
En zucht in stilte: „'t Nageslacht
Had niet veel voor me over.”

JAN MAANDAG.

DE LAATSTE BLADZIJ

KLEEDERMAKERIJ VOOR DAMES EN HEEREN. W. VAN DROFFELAAR, OVERTOOM 299, AMSTERDAM TELEFOON ZUID 8361

JE KAN NOOIT WETEN.

Twee vrienden zouden samen een uitstapje naar Londen maken. De eerste trok zich dadelijk terug in zijn kooi, terwijl de ander nog een poosje aan dek bleef. Toen hij eindelijk ook in de hut kwam, die hij voor dien nacht met zijn vriend zou deelen, zag hij hem daar, tot zijn verbazing, in een dames-nachthemd en met een kanten boudoirmuts op 't hoofd.

„Wat beteekent dat nou?”
„Wel, je kan nooit weten — als er eens wat gebeurt van nacht — vrouwen en kinderen gaan immers altijd voor.”

ZELFGENOEGZAAM.

Zomergast: „Toch wel saai, hè, dat jullie hier den heelen winter op dit eiland zitten zonder andere menschen te zien?”

Inwoner: „Och, 't is voor de andere menschen net zoo erg, die zien ons ook niet.”

OPRECHTE LIEFDE.

„Meneer,” zei de jonge man bevend, „u bent schatrijk en ik ben arm. Maar m'n gevoel voor uw dochter is zóó sterk, dat ik niet zonder haar leven kan. Liefde staat boven alles, boven rijkdom en armoede. Ik smeek u, maak mij gelukkig door me uw dochter tot vrouw te geven.”

De vader was geroerd.
„Welke van mijn dochters wilt u dan trouwen?” vroeg hij.
„O meneer, dat laat ik aan u over!” was het vlugge antwoord.

GROOTE ZAKEN.

„En wat voer jij hier tegenwoordig uit?”
„Ik reis in muziekinstrumenten. 'k Heb gisteren duizend stuks verkocht.”
„Goeie hemel, man! Piano's?”
„Nee — grammofoonnaalden.”

GRIJS HAAR VERDWIJNT

zonder verf, geeft niet af en is absoluut onschadelijk. Proef-
flacon 85 cts. Rembours 40 cts. hooger voor porto. Wederver-
koopers korting. Hoofdvertegenwoordiger voor Amsterdam:
B. BROUWER, Coiffeur, J. P. Heyestr. 64, Amsterdam
Te bereiken met lijn 1-6-7-17-23.

GEEN REDEN.

„Hè, hebben jullie nou alweer ruzie samen?” vroeg de vriend hoofdschuddend.
„Ruzie? Om ruzie te hebben zou er toch verschil van opinie tusschen ons moeten zijn?”
„Ja — maar —”
„Nou, we zijn het roerend met elkaar eens: m'n vrouw denkt, dat ik haar niet meer huishoudgeld wil geven en dat denk ik ook.”

VOORDEELIG.

„Hoor eens,” zei de hospita tot den slecht betalenden kamerheer, „ik zal u halfweg tegemoet komen om weer eens schoon schip te krijgen. Ik zal de helft van uw schuld vergeten.”
„Uitstekend,” vond de huurder.
„Dan zal ik de andere helft vergeten en we zijn quitte.”

KON GEEN KWAAD.

De jonge man had met levensgevaar het jonge meisje uit het water gered en de vader der jonge dame vloede over van dankbaarheid.
„Nooit zal ik u dankbaar genoeg kunnen wezen! Om mijn dochter van den dood te redden hebt u zelf het grootste gevaar getrotseerd!”
„Welnee meneer, ik ben al getrouwd!” was het antwoord.

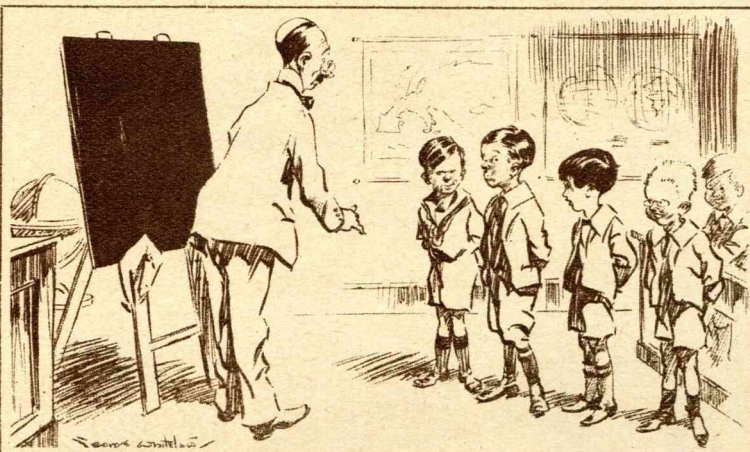
MISLUKT COMPLIMENT.

Hij: „Ik heb je een heelen tijd niet gezien, maar ik zou je ook nauwelijks gekend hebben, zóózeer ben je veranderd.”

Zij: „Ten goede of niet?”
Hij (complimenteus): „O, jij zou nooit anders dan in je voordeel kunnen veranderen.”

NIET VERLEGEN.

„Ik zal dien ring van honderd gulden nemen. Zet u hem maar op m'n rekening.”
„Ja, maar meneer heeft nog honderd zestig gulden te betalen.”
„Nou, het is toch gemakkelijk genoeg om daar honderd bij op te tellen zou ik denken.”

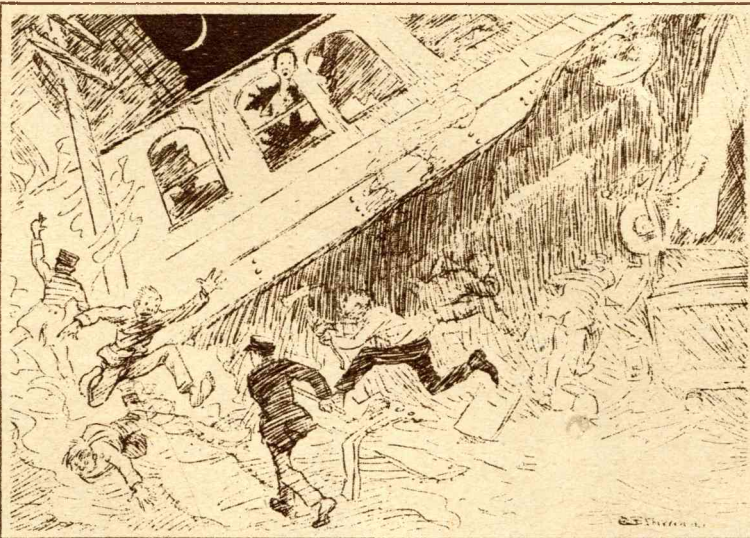

Onderwijzer: „Kan je me ook een van de eigenschappen van water vertellen, Karel?”
Leerling: „Ja mijnheer, als je je d'r in wascht wordt het zwart.”
(The Passing Show)

MERCURIUS'
KANTOORBOEK-EN PAPIERHANDEL
SINGEL 383, bij het Spui, Tel. 47400
Geeft WATERMAN VULPENHOUDER CADEAU.
Vraagt inlichtingen.

DE OPTIMIST.

Oude Harmsen stond er in 't heele dorp voor bekend, dat hij al de levensdingen steeds van hun vrolijksten kant wist te bekijken. En toen dan ook het heele dorp overstromd was, zat hij kalmpjes boven op het platte dak van z'n huisje zijn pijp te rooken.
„Maar man, hoe kan je daar zoo rustig zitten,” riep een buurman opgewonden uit zijn roeiboot. „Al je kippen zeker verdronken?”
„Ja. Maar de eenden kunnen gelukkig zwemen.”
„Al je appelboomen vernield zie ik.”
„Ja, maar d'r zat toch haast geen vrucht aan dit jaar.”
„En je huis — 't water staat al tot aan de ramen.”
„Ja, dat zie ik — komt net goed — die moesten noodig gewasschen worden.”

Slaperige passagier, zijn hoofd door de gebroken ruit van den verongelukten slaapwagen stekend: „Waarom stoppen we hier?”
(Judge)

Een vrouw is bang voor een muis, een muis is bang voor een man, een man is bang voor een vrouw, de eeuwige cirkelloop.

DE LIEVE WOORDJES.

Er was getrippel van kleine voetjes op de trap.
„Daar komen de kleintjes goeden nacht zeggen,” zei de gelukkige moeder tot haar deftige bezoekster. „Ik vind, de kinderen zijn nooit schattiger dan 's avonds als ze naar bed gaan. Ze kunnen dan zulke lieve dingen zeggen.”
De deur vloog open en twee roode opgewonden gezichtjes keken naar binnen.
„Moes, moesje, kom eens gauw kijken! D'r springt een vloot in 't bed van Wimmie!”

TEN EINDE RAAD.

De gast had al geruimen tijd zitten wachten op de bestelde visch.
„'n Oogenblikje, meneer,” verzekerde telkens de kelner.
Ten slotte verzocht hij:
„Zeg kelner, ga eens even hooren, welk aas ze gebruiken. Misschien weet ik wat beters.”

MISSCHIEN.

„Eens,” vertelde de wereldreiziger, „had ik een ontmoeting met een leeuw en ik had geen andere wapens om hem te dwingen dan m'n oogen.”
„En kon je hem daarmee dwingen?”
„Uitstekend. Hij raakte me niet aan.”

„Vreemd. Hoe verklaar je dat?”
„Nou, ik denk wel eens, dat 't was, omdat ik boven in een hoogen boom zat.”

FATAAL.

„Zeg man, mevrouw Jakobs moet naar huis en 't regent en ik heb alleen maar m'n nieuwe paraplu, die ik natuurlijk niet graag uitleen. Mag ik haar die van jou geven?”
„Nee zeg, ik heb alleen maar de paraplu, die ik van haar man geleend heb. Die zou ze dadelijk kennen.”

RESTAURANT „PRINCESS' ROOM”
Kalverstraat 28 - Amsterdam

Lunch- en Dagschotels. Diners vanaf f 1.75
Prima keuken. Matige prijzen.

HET VOOR EN TEGEN.

Een tramrit van het kleine dorp naar de stad kostte een kwartje, wat volgens vele dorpelingen te duur was. Groote vreugde heerschte er dan ook, toen ten slotte de prijs werd verlaagd tot twintig centen per rit.
Alleen de oude Steven, die alle nieuwigheden uit den boeze achtte, was zeer ontevreden.
„Nou mot ik veurtaan vijf keer nae de stad loopen, in plaats van vier keer, eer ik 'n gulden verdiend heb!” mopperde kij.

DE WAAKHOND.

„Je zei, dat 't een eerste klas waakhond was, niet?” kwam de koper van den hond bij den voormaligen eigenaar.
„Nou, en is hij dat niet?” vroeg de verkooper.
„Natuurlijk niet. Vannacht heeft-ie zóó hard liggen blaffen, dat er inbrekers geweest zijn, zonder dat we er iets van konden hooren.”

ALS DE KAT VAN HONK IS.

„Krijgen jouw bedienden ieder jaar veertien dagen vacantie?”
„Vier weken.”
„Vier weken — dat's royaal.”
„Ja — twee weken, als ze zelf met vacantie gaan en nog eens twee weken als ik er uit trek.”

OP SCHOOL.

„Dat is nu al de derde maal, dat je van Karel afkijkt, Henk!”
„Ja meneer, maar hij schrijft ook zoo onduidelijk.”

HUWELIJKSKRAKEEL.

Zij: „Zijn alle mannen zoo dom als jij?”
Hij: „Nee hoor — kijk maar eens hoe veel er ongetrouwd blijven.”